

STATSLEDERE SPRER HOMO- HAT

Global skandale!

FRONTER HOMOFOBI

PRESIDENT OF RUSSIA,
VLADIMIR PUTIN

PRESIDENT OF UGANDA,
YOWERI MUSEVENI

- Homofile i Russland frykter økt trakassering etter OL (s. 4)
- Bør Norge gi penger til land som diskriminerer homofile? (s. 8)

AFRIKA:

Økonomisk vekst, selvstendighet og homofobi
(s. 20)

INDIA:

Supreme Court Reinstates Law Criminalizing Gay Sex
(P. 22)

GUATEMALA:

Transgender People Victims of Employment Discrimination
(P. 28)

MIDDLE EAST: GROWING SENSE OF DESPAIR AMONG LESBIANS AFTER THE ARAB SPRING (P. 6)

**EMPLOYMENT:
Discriminatory
Practices at
the UN** (P. 34)

■ DAGLIG LEDER HAR ORDET

■ FORSIDE:

OKTAN

Yoweri Museveni: Flickr/Foreign and Commonwealth Office

Vladimir Putin: Russian Presidential Executive Office

Veiled woman: Flickr/David Dennis

UN Globe: United Nations Secretariat

■ BAKSIDE:

Ill: Flickr/Mktp

**FORUM FOR KVINNER OG
UTVIKLINGSSPØRSMÅL**

Kvinner Sammen kommer ut fire ganger i året. Abonnementet er gratis.

Send navn og adresse til fokus@fokuskvinner.no

Kvinner Sammen tar opp internasjonale miljø- og utviklingsspørsmål i et kvinnerspektiv med prioritering av spørsmål knyttet til kvinners situasjon og rolle i Sør, kvinnerettet bistand og internasjonal solidaritet mellom kvinner. Artikkelforfatter er selv ansvarlig for de synspunkter og meninger som kommer til uttrykk. Kvinner Sammen opererer etter redaktørplakaten.

Utgis med støtte fra Norad.

Adresse: Kvinner Sammen, FOKUS
Storgt.11
0155 OSLO

Telefon: 23 01 03 00

Telefax: 23 01 03 01

E-mail: fokus@fokuskvinner.no

Web: www.fokuskvinner.no

ISSN: 0803-8589

Trykket på Svanemerket papir.
Lisensnr. 344.043

Ansvarlig utgiver: FOKUS, 15. årgang

Redaktør: Oda Gilleberg
og@fokuskvinner.no

Gjesteredaktør: Tor Kjetil Edland (LLH)
torkjetil@llh.no

Redaksjonsråd: Gro Lindstad
Anton Popic

Design og repro: OKTAN

Trykk: F.J. Stenersen AS

Opplag: 4.000

FOKUS – Forum for Kvinner og Utviklingsspørsmål er et kompetanse- og ressurscenter i internasjonale kvinnespørsmål. Gjennom bistands- og prosjektarbeid skal FOKUS medvirke til å bedre kvinners sosiale, økonomiske og politiske situasjon internasjonalt med hovedvekt på landene i Sør. Gjennom informasjonsvirksomhet skal FOKUS medvirke til økt kunnskap om og forståelse i det norske samfunn for kvinners situasjon og rolle i et utviklingsperspektiv.

MENNESKERETTIGHETENE GJELDER ALLE

Da jeg overtok jobben som daglig leder for FOKUS i januar 2011 var jeg opptatt av at vi skulle synliggjøre bredden av organisasjoner som er medlemmer i paraplyen. Gjennom å gjøre det lykkes vi også i å synliggjøre ulike diskrimineringsformer som kvinner utsettes for. Vi er opptatt av at tilnærmingen til endring ikke skal være snever, men interseksjonell. Skal vi fremme likestilling og bekjempe diskriminering av kvinner må vi se på hvordan kvinner diskrimineres på mange ulike måter og på ulike grunnlag, som for eksempel seksuell orientering.

I 2010 tok FOKUS en viktig debatt om seksuell og reproduktiv helse. Dette ga oss viktige verktøy og tydelighet for videre arbeid, og i 2010 -2012 koordinerte vi prosessen med norsk skyggerapport til FNs Kvinnekonvensjon. Vi la vekt på at denne skulle ha en tydelig interseksjonell profil.

Da jeg i mars 2011 var på reise til Guatemala for å besøke noen av våre partnerorganisasjoner, var det viktig for meg og også møte representanter for lesbiske, homofile og transpersoners organisasjoner, som en av partnerorganisasjonene våre jobber med og for.

I 2012 ble daværende utviklingsminister Heikki Holmås med FOKUS og SAIH til Johannesburg for å besøke partnerorganisasjoner som jobber med vold mot kvinner. Der var vold og seksuelle overgrep mot lesbiske og transpersoner ett av de alvorlige temaene som ble løftet frem.

Under Tanzania Gender Festival i Dar es Salaam i september 2013 deltok jeg på et debattmøte om seksuell og reproduktiv helse og rettigheter, i regi av våre samarbeidspartnere i Tanzania. At jeg synliggjorde norske holdninger til blant annet seksuell orientering og kjønnsidentitet viste seg å være viktig for en del av de som var til stede, fordi forholdene i Tanzania, i likhet med Uganda, preges av blandingen av kristenkonservervisme og misforstått rett til å diskriminere.

Norge er en aktiv forkjemper for menneskerettighetene til seksuelle minoriteter, både i FNs menneskerettighetsråd, FNs Generalforsamling og bilateralt. Norske myndigheter har vært en sterk pådriver for å utarbeide et banebrytende innlegg i FNs Generalforsamling om menneskerettigheter, seksuell orientering og kjønnsidentitet.

I FOKUS skal vi også være pådrivere og banebrytere. I denne utgaven av Kvinner Sammen er vi banebrytende, fordi det er første gang vi gir ut et eget temanummer hvor vi synliggjør utfordringene lesbiske, bifile og transpersoner står overfor, og hvordan tilbakeslag skjer i noen land mens det heldigvis går fremover i andre land. Det er jeg utrolig stolt av å være del av, og jeg lar ordene til Nobels Fredspris mottaker Desmond Tutu stå for det vi jobber for: «I have no doubt that in the future, the laws that criminalize human love and commitment will look the way the apartheid laws do to us now, so obviously wrong.»

Gro Lindstad
Daglig leder FOKUS

EDITOR'S NOTE

AV: **ODA GILLEBERG,**
REDAKTØR I
KVINNER SAMMEN

AV: **TOR KJETIL EDLAND,**
GJESTEREDAKTØR
FRA LLH

Samtidig som nynazistiske bander lokker homofile i feller, mishandler dem og publiserer videoer av overgrepene, vedtar russiske myndigheter lover som gjør det straffbart å snakke positivt om homofili. Loven som vil ta barna vekk fra samkjønnede par fryktes vedtatt i Russlands lovgivende forsamling i løpet av året.

Før jul ga Rebecca Kadaga, Speaker i Ugandas parlament, et løfte om å gi det ugandiske folk en anti-homofillov i julegave. Den sene julegaven ble realisert. 24. februar da president Yoweri Museveni signerte loven som vil straffe «særlig grove tilfeller» av homoseksualitet med livsvarig fengsel. Straff venter også dem som ikke angir sine «avvikende» familiemedlemmer og venner.

I Nigeria har president Goodluck Jonathan ønsket seg selv lykke til for neste års presidentvalg ved å stramme inn på landets allerede strenge homolover. I India snudde høyesterett nylig på hælen og gjeninnførte den 153 år gamle loven som kriminaliserer seksuelle relasjoner mellom to personer av samme kjønn.

I 2010 publiserte den ugandiske avisa Rolling Stone bilder av lesbiske og homofile aktivister under overskriftene «National scandal» og «Hang them» (se s. 21). Kvinner Sammen gjenskerer avisas forside, dog med et annet budskap. Vi mener at tilbakeslaget for rettighetene til

lesbiske, homofile, bifile og transpersoner (lhbt) er en global skandale.

Men heldigvis finnes det eksempler på det motsatte også. For noen få år siden hadde det vært utenkelig for en amerikansk president å markere motstand mot OL-vertslandets homofiendtlige lover ved å sende lesbiske og homofile som sine offisielle representanter. Det er også oppsiktsvekkende når FNs generalsekretær offentlig kritiserer medlemsland for undertrykkelse av lhbt-personer.

Flere og flere land vedtar kjønnsnøytrale ekteskapslover, og i USA opplever konservative religiøse homomotstandere at de ikke lenger er «the moral majority», men heller en minoritet som synes å miste fotfeste.

Selv i land som stadig vedtar nye undertrykkende lover, yrer det av organisasjoner som tar opp kampen mot makten. Seksuelle minoriteter er ikke lenger usynlige i Sør. Stadig flere ler av presidenter som hevder at «det finnes ikke homofile i vårt land». De fleste vet bedre, og derfor finnes det håp.

Oda Gilleberg, redaktør

Tor Kjetil Edland, gjesteredaktør fra LLH

INNHold

4 Homofile i Russland frykter økt trakassering etter OL 6 A Veil Of Silence 8 Hvorfor skal vi fore dem som hater? 10 Gull i munn? 12 David Fighting Goliath: Family rights activists take aim at the 'activist' UN, using legal arguments 14 Top Homophobic Quotes 15 ... But Then There is Hope 16 Lesbisk kaffepause i Sudan 18 Map: Lesbian and Gay Rights in The World 20 Vil ikke dikteres av Vesten 22 Queer in the Times of Moral Policing 24 Lesbians in Sri Lanka Face Double Discrimination	25 Et historisk tilbakeblikk: Menneskerettigheter og seksuell orientering 26 Et privat anliggende? Fra homofil babyboom til alternative livsvalg 27 We are (still) here. And staying... 28 Walking the Streets of Guatemala 30 Battle for «third gender» continues in Nepal 32 ET MØTE MED: Luca Dalen Espseth 32 På filmplakaten 33 Keeping Lesbians Visible In the Acronym Stew 34 No Order in Its Own House 35 Sexual Minorities at Work 35 KVINNER SAMMEN SPØR: Hvordan er det å være lhbt på arbeidsplassen?

Would you like to write for Women United?

Women United is a quarterly magazine published by the Forum for Women and Development. The magazine covers international development and environmental issues from women's perspectives. Every issue is theme-based. The magazine has a circulation of 4000 copies. Additionally, it is available as an e-publication for tablets.

The authors are responsible for the views and opinions expressed. Women United operates by Norwegian editorial guidelines. Get in touch with the editor at og@fokuskvinner.no for more information and to pitch your ideas.

AV: ODA GILLEBERG,
REDAKTØR I
KVINNER SAMMEN

Homofile i Russland frykter økt trakassering etter OL

PHOTO: FLICKR / LEWISHANDREMER

Ilden er slukket i Sotsji. Homofile og lesbiske frykter økt trakassering når verdens øyne ikke lenger er rettet mot Russland.

Putin og Russland har måttet tåle krass kritikk og anklager for grove menneskerettighetsbrudd. I måneder har internasjonale medier, statsledere og kjendiser satt søkelys på stormaktens frihetsberøvende lover og krenkende behandling av blant annet homofile. Også tusenvis av ordinære skapninger har demonstrert og flagget sin støtte til russiske aktivister.

Russiske minoriteter er redd for at den internasjonale interessen skal dale når OL er over. Mange som har stått på barrikadene og sørget for å sette diskrimineringen på dagsorden frykter konsekvensene.

Helsingforskomiteen er en av de norske organisasjonene som samarbeider tett med menneskerettighetsorganisasjoner og aktivister i Øst-Europa. I følge prosjektleder Mina Wikshåland Skouen er skepsisen blant lesbiske, homofile, bifile og transpersoner (lhbt) i Russland berettiget.

«Propagandalovene og andre lover som begrenser ytrings- og forsamlingsfrihet ble brukt aktivt både før og under OL. Dette viser at aktivistene har all grunn til å frykte for både egen sikkerhet og rettssikkerheten. Når myndighetene ikke prøvde å bedre sitt omdømme da alles øyne var rettet mot Russland, er det ingen grunn til å tro at de vil forbedre seg når

kameraer og publikum har dratt hjem fra OL. Tvert i mot», skriver Skouen i en epost.

Kommunikasjonsrådgiver i Amnesty Norge, Lene Christensen, dro til Sotsji uken før de olympiske leker begynte. Der møtte hun «Ivan», en homofil 17-åring som er en av dem som frykter fremtiden.

Mobbing og trakassering er hverdagskost for «Ivan». Da en av hans kontoer på sosiale medier ble hacket for ett år siden, ble hans seksuelle orientering kjent på skolen han gikk på. Han byttet skole, til liten nytte. «De ligger

eskalere etter OL. Lokale aktivister frykter at deres personlige sikkerhet skal bli ytterligere truet», sier Christensen.

Ny lov på trappene

Amnesty International hevder at flere russiske lover er i strid med internasjonale menneskerettigheter. Det er Petr Svirin, førstesekretær ved den russiske ambassaden i Oslo, uenig i. I en samtale etter Civita-seminaret «Statsautorisert homohat i Russland?» i Oslo 28. januar, svarte Svirin dette på følgende spørsmål:

« Homofile blir brukt som syndebukk og påskudd for innføring av lover, men menneskerettighetsbrudd generelt må løftes inn i en større kontekst. » Marna Eide, LLH

på lur i buskene og kaster seg over meg hver dag. De tømmer urin fra kloakken over meg», forteller han i et intervju med TV2. Amnesty og TV2 har anonymisert «Ivan» på grunn av trakasseringen han har blitt utsatt for.

«Ivan» er redd for at trakasseringen og voldsbruken mot aktivister og homofile skal

- Benekter du at den russiske stat bidrar til menneskerettighetsbrudd i Russland? «Ja». - Så det finnes ingen russiske lover som strider med menneskerettighetene? «Nei. Har du lest den russiske loven? Vis meg eksempler på menneskerettighetsbrudd! Det er bare rykter. Hvorfor skal vi måtte forsvare oss? Det finnes idioter

overalt. Menneskerettigheter brytes overalt». - *Så alle kan si hva de vil hvor de vil uten å bli straffet?* «Ja, bortsett fra på skoler. Du kan ikke gå inn på en skole og fortelle barn at homofile er bedre mennesker. Da vil du få bot.» - *Så med andre ord vil man bli straffet?* «Loven er lik for alle. Du kan ikke fortelle en 7-åring om seksuelle relasjoner mellom en mann og en kvinne heller?».

Amnesty har kartlagt en rekke lover som begrenser ytrings-, organisasjons- og forsamlingsfrihet som har blitt innført i løpet av de siste årene, - lover som Anastasia Smirnova, koordinator for det russiske LHBT-nettverket, tilsynelatende brøt med på de olympiske lekernes åpningsdag.

Smirnova og tre andre aktivister siterte det Olympiske charterets prinsipp nummer seks, «Any form of discrimination is incompatible with belonging to the Olympic movement», på banneret de forsøkte å henge opp på en offentlig plass i St. Petersburg fredag 7. februar. Så langt kom de aldri. Aktivistene ble arrestert få timer før OL-ilden ble tent.

Aktivistene ble løslatt samme kveld, med beskjed om å møte i retten senere i februar.

ANASTASIA SMIRNOVA DELTAR I PRINSIPP 6-KAMPANJEN. «ANY FORM OF DISCRIMINATION IS INCOMPATIBLE WITH BELONGING TO THE OLYMPIC MOVEMENT». FOTO: LLH

Rettsmøtet har enda ikke funnet sted når denne artikkelen går i trykken, men på Facebook varsler Smirnova at det verste som kan skje, er at de får prikker på rullebladet og bøter.

I følge Marna Eide, internasjonal rådgiver i Landsforeningen for lesbiske og homofile (LLH), frykter også Smirnova at behandlingen av menneskerettighetsforkjempere skal forverres etter OL.

«Alle aktivistene som vi er i kontakt med er bekymret for hva som vil skje når OL er over», sier Eide. «De uroer seg særlig over lovforslaget som vil ta barn vekk fra sine foreldre.»

En ny lov som vil frata homofile foreldrerettigheter, er fremmet i Dumaen (lovgivende forsamling), og forventes vedtatt i løpet av 2014.

«Det sies at mange i dumaen finner dette forslaget ekstremt, men forslagsstillerne argumenterer for at anti-propagandaloven også må gjelde for barn som har homofile foreldre», utdyper Eide.

Homokritisk bølge

Russiske lover sprer seg mot vest. Storebror Russland fremstår som et idol for gamle Sovjetstater som Ukraina, Estland, Slovakia, Polen og Ungarn.¹

I Ukraina har en kopi av Russlands anti-propagandalov blitt vedtatt i første instans, men venter på ytterligere behandling. Hva som skjer videre med denne loven er uklart, grunnet de politiske urolighetene i landet. Loven trekkes inn i diskusjonene om Ukraina skal tekkes EU eller Russland, mener Eide.

«Dette er storpolitisk spill. De som ønsker Ukraina inn i Russland bruker lhbt som skremsepropaganda», sier hun, og viser til homofinndtlige reklameplakater produsert for å skremme ukrainere vekk fra en EU-avtale.

Eide mener vi er vitne til en bølge av homokritiske lover, ikke bare i Øst-Europa, men også mange andre steder i verden. «For eksempel er loven i Uganda en variant av det samme», sier hun.

Felles for mange av lovene er også argumentasjonen for dem, om at barn må beskyttes mot å bli «rekruttert».

Homofile blir brukt som syndebukk og påskudd for innføring av lover, men mennes-

kerettighetsbrudd generelt må løftes inn i en større kontekst, mener Eide, og minner om at andre grupper også rammes av lovene, for eksempel journalister.

Nødvendig å følge med

Kampen for medalje i Sotsji er over, men kampen for frihet fortsetter. Samtidig fremstår Russland som tilsynelatende demokratisk. «Russland behøver ikke å kriminalisere homofili så lenge det finnes lover og praksiser som sørger for at menneskerettighetsorganisasjoner ikke får gjort jobben sin», avslutter Eide, og viser til at grupper som angriper homofile med vold og publiserer videoer av trakasseringen, foreløpig ikke har blitt straffeforfulgt.

Den tidligere nevnte russiske diplomaten hevdet derimot at drap og angrep på homofile blir etterforsket, og at de skyldige blir dømt.

Skouen oppfordrer alle til å fortsette å følge med på hva som skjer i Russland. «Vi bærer et ansvar for at russiske aktivister som har vært eksponert i medier nå ikke utsettes for sanksjoner uten at verdenssamfunnet får det med seg», skriver hun.

Russiske organisasjoner har behov for internasjonal solidaritet og støtte, nå kanskje mer enn noen gang. «At internasjonale statsledere tar seg tid til å møte lokale organisasjoner og får forståelse for hvordan de jobber, er viktig. Det sender et signal til russiske myndigheter om at sivilsamfunnet blir tatt på alvor», avslutter Christensen. ▣

* *Kvinner Sammen forsøkte å komme i kontakt med russiske aktivister uten å lykkes.*

Lover i Russland

- I juni 2012 strammet Putin inn på loven som omtaler **forsamlingsfrihet**. Dersom mer enn én person skal demonstrere må det søkes om tillatelse på forhånd, og det stilles en rekke krav til arrangører av demonstrasjoner, bl.a. når det gjelder antall demonstranter, tid og sted. I tillegg har strafferammene for brudd på loven blitt skjerpet.
- Som et gufs fra fortiden ble den såkalte **«utenlandsk agent-loven»** signert av Putin i juli 2012. Den pålegger organisasjoner som driver politisk aktivitet og som mottar støtte fra utlandet, å registrere seg som «utenlandske agenter». «Politisk aktivitet» defineres ikke i loven. Betegnelsen «utenlandsk agent» gir assosiasjoner til Sovjet-tidens uthenging av forrædere og spioner.
- Også i 2012 ble **ytringsfriheten** innskrenket med lover mot bl.a. forræderi, æreskrenkelser, blasfemi og homofil propaganda. «**Blasfemiloven»** gjør det straffbart å «fornærme religiøse følelser». «**Anti-propagandaloven»** forbyr «propaganda for ikke-tradisjonelle seksuelle relasjoner blant mindreårige». I praksis forbyr loven nøytrale eller positive ytringer om homofili i det offentlige rom og i media. Negative ytringer om homofili er derimot tillatt. I følge aktivister er loven med på å legitimere vold og overgrep mot homofile.

I følge Amnesty International er lovene i strid både med internasjonale menneskerettigheter og den russiske grunnloven.

Kilde: FREEDOM UNDER THREAT - Clampdown on freedoms of expression, assembly and association in Russia. Amnesty International Ltd, 2013.

¹ Iselin Stalheim Møller, Dagsavisen 31.01.14, s. 16-17.

BY: **GEORGE KURIAN,**
JOURNALIST, FILM MAKER &
PHOTOGRAPHER, CAIRO

A Veil Of Silence

The rights of Lesbian, Bi-sexual and Trans-sexual women are not among the rights keenly fought for in the Arab Spring. Family, Social and legal pressures keep many underground and the fear of persecution means there is little information about the LBT community in the Middle East.

“Every time I am out with my queer women friends, we are harassed. Every time!” says a lesbian in Cairo on condition of anonymity. “Women are routinely harassed on the streets here, but lesbians have a lot more to deal with.” She says there have also been instances of mob assaults on people seen to be lesbians.

Apart from running the risk of legal crackdowns, there are also barriers at home. Women from more conservative backgrounds risk being shunned by their families and communities if they choose to be open about their sexuality. In a country where traditional family values are strong, women face strong pressure to marry a man. Being able to live openly with a woman is a near impossible dream for most.

“It’s even worse for women displaying a masculine aspect in dress or manner. Women who are more butch are treated the worst of all. They are seen to challenge the order of nature and decency and receive taunts and are lewdly ridiculed” said another lesbian who did not want to be named or photographed.

The unwillingness to be identified speaks of the troubles faced, at home, on the street, and in workplaces. The question to many is not one of “coming out” but of physical and social security and the ability to earn a living in a close knit conservative society that largely sees

lesbianism as a taboo.

“There is much more pressure on women from society, from family and friends,” says Dalia Abdel Hamid from Egyptian Initiative for Personal Rights (EIPR). “The fear of attracting state persecution in the form of legal action, which apart from personal suffering, also brings shame and ignominy on the family, keeps many women from making their sexual orientations public.”

No Laws Against but none For Us

The fear of legal crackdowns prevents even NGOs working on LGBT (Lesbian, Gay, Bi-sexual, Trans-sexual) issues from publically claiming that they do, even when they have a proven track record endorsed by the LGBT community. Some activists have stopped talking to journalists entirely. Publications meant to raise awareness have closed down and their Facebook pages abandoned. When contacted, the director of an NGO dealing with feminist issues including sexuality said many NGOs have decided that in the present context it is a strategic decision not to announce this part of their work.

According to the International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association, sexual relations between

consenting adult persons of the same sex in private are not prohibited as such but “debauchery” is a chargeable offence and laws about “Combating prostitution”, “Contempt for religion” and “Shameless public acts” have been selectively used to imprison people accused of homosexuality.¹

Even though the regime of Hosni Mubarak which governed Egypt for 30 years ruled by a civil code, there were brutal crackdowns on homosexual activity. In 2001, fifty-two men were arrested on the Queen boat, a gay nightclub docked on the Nile. In the incident now referred to as “Cairo 52”, fifty were charged with “habitual debauchery” and “obscene behaviour” and two were charged with “contempt of religion”. According to the International Gay and Lesbian Human Rights Commission (IGLHRC), the arrested were subjected to beatings and forensic examinations to “prove their homosexuality” and were kept for twenty-two hours a day in two cramped cells with no beds. All fifty-two pleaded innocent.

After the revolution that ousted Mubarak, under the first elected president Mohammed Mursi of the conservative Muslim Brotherhood, gays and lesbian feared an increased risk of being charged with obscenity and matters related to public morals and offending reli-

¹ Law n° 10, 1961, Article 98, Article 278

FEAR OF SHAME AND IGNOMINY KEEPS MANY WOMEN IN THE MIDDLE EAST FROM MAKING THEIR SEXUAL ORIENTATIONS PUBLIC. PHOTO: GEORGE KURIAN

gious sensibilities. Leaders of the Muslim Brotherhood have condemned homosexuality and gay marriage on religious grounds in public speeches.

The Revolution wasn't About This

Since the army's removal of Morsi and taking over of government on 3 July last year, a new constitution has been written and voted in by referendum but there is no change in the legal code with regards to LGBT people. This means lesbians can still be targeted with vaguely worded legal prohibitions against immorality, indecency or "offending" religious sensibilities.

The situation is similar in other countries of the Middle East. After the recent uprisings, many hoped the situation for LGTB community would get better in the Middle East. But hopes soon faded in a region where homosexuality is still widely criminalized and sometimes described as a "disease of the west."

Countries of the Gulf Cooperation Council (GCC), where homosexuality is banned, are developing "medical tests" that will detect homosexuals trying to enter their borders.

Mahmoud Ahmadinejad, while president of Iran addressed a gathering in Columbia

University in 2007, telling them that there are no homosexuals in Iran unlike America. Homosexuality carries the death penalty in Iran, Saudi Arabia and Yemen. Although death penalties for homosexuality are rarely carried out in Iran, Saudi Arabia has been known to rigorously go after and execute homosexuals.

In Syria, there is little information available about the state of LBT women but the impositions placed on women in areas held by groups like ISIS and Jabhat al-Nusra in terms of dress code, behavior and movement restrictions are revealing. Shariah in its strictest form is imposed by these groups and no sexual expression deemed inappropriate by Shariah law is tolerated. Human Rights Watch interviewed women from rebel held towns like Sheikh Maksoud in Aleppo, Idlib city, Ras al Ayn, Tel Abyad, and Tel Aran and Rihab who said they are not allowed to travel unless unaccompanied by male relatives. Restrictions are

being placed on the education of women, they said. Edicts like this have never been in place in Syria before.

Amnesty International has highlighted the abuse gay Syrian refugees face in Lebanon. Although Homosexuality is still illegal in Lebanon, it is seen as one of the more progressive places with many support groups for the LGBT community.

Many LGBT people saw the Arab Spring as a light at the end of the tunnel and hoped that sexuality would be part of the human rights they were fighting for but today there is growing sense of despair and many have gone underground. "The gay situation got worse for sure. We thought the revolutions were to obtain more freedom and democracy but it turned to be to drive our countries into the mediaeval mentality", says Bertho Makso who runs a support centre called Proud for LGBT refugees who have come to Lebanon. □

« Lesbians can still be targeted with vaguely worded legal prohibitions against immorality, indecency or "offending" religious sensibilities. »

Hvorfor skal vi fore dem som hater?

PHOTO: FLICKR / TIM EBBS

Flere afrikanske land strammer til lovverket mot homofile.

Kan Norge gi bistand til en stat som truer homofile med livsvarig fengsel?

Hva skal man gjøre når de homofiles organisasjoner selv er mot bistandskutt?

AV: **EVEN TØMTE,**
FRILANSJOURNALIST

I Uganda har en gruppe parlamentarikere kjempet iherdig i flere år for å skjerpe lovverket mot homoseksualitet. President Yoweri Museveni undertegnet nylig den omstridte anti-homoloven, som ble vedtatt av parlamen-

tet før jul.

«Jeg vet at vi vil få en stor kamp med utenforstående grupper om dette, men jeg skal fortelle dem hva våre forskere har å si!», erklærte presidenten ifølge den ugandiske avisen Daily Monitor.

Det opprinnelige lovforslaget, som ble lagt fram parlamentsmedlem David Bahati i 2009, åpnet for dødsstraff. Ifølge loven som ble vedtatt får man «bare» livstid i fengsel for gjentatte homoseksuelle handlinger. Man kan også bli fengslet dersom man ikke angir homofile.

Konsekvensene kan bli dramatiske, sier Geoffrey Ogwaro, koordinator for Civil Society Coalition on Human Rights and Constitutional Law.

«Organisasjoner som arbeider med disse spørsmålene kan bli ulovlige. Vi risikerer at organisasjoner blir lagt ned eller får lisensene sine trukket tilbake. Det vil legge et lokk over hele debatten. Vi vil ikke kunne snakke om dette på TV eller skrive om det. For LHBT-personer vil det være store personlige konsekvenser. Alt oppstyret rundt loven kan også oppmuntre vanlige ugandere til å ta loven i egne hender. LHBT-personer risikerer å bli støtt ut av lokalsamfunn, kanskje miste jobbene sine. Det er ikke godt å si hva som vil skje».

Redd for kutt

Viktige bistandsgivere har raslet med sablene. På ulike tidspunkter har Storbritannia, Sverige, Danmark, Tyskland og EU-parlamentet (og nå også Norge, red.anm.), varslet at de vil kutte

i bistanden til Uganda dersom lovforslaget ble vedtatt.

I et land som får litt under halvparten av statsbudsjettet finansiert av bistandsmidler, er det et budskap det er vanskelig å ignorere. Homorettighetsaktivister i Uganda støtter imidlertid ikke de varslede bistandskuttene.

«Våre organisasjoner vil ikke oppfordre bistandsgivere til å kutte i bistanden. Dersom noen giverland bestemmer seg for å kutte bistanden, vil det være deres egen avgjørelse, ikke noe de gjør på oppfordring fra oss», sier Geoffrey Ogwaro.

Hans koalisjon oppfordrer² til ikke å kutte i bistanden til Uganda. Dersom det skal kuttet likevel, ber de om at saken diskuteres gjennom lukkede, diplomatiske kanaler, snarere enn i offentligheten.

« Folk vil gi oss skylda for bistandskuttet. Vi kan ende opp med å bli en sydebukk for sykehus som ikke fungerer og så videre, og det kan slå tilbake på hele lhbt-befolkningen i Uganda. » Geoffrey Ogwaro

Holdningene til homoseksualitet i Uganda er sterkt negative. I en internasjonal spørreundersøkelse som ble gjennomført av Pew Research Center³ i fjor svarer 96 prosent av Uganderne «nei» på spørsmålet om samfunnet burde akseptere homoseksualitet. Dersom giverland skal «straffe» Uganda med bistandskutt, kan det gjøre situasjonen verre for lhbt-befolkningen i Uganda, frykter Ogwaro.

«Folk vil gi oss skylda for bistandskuttet. Vi kan ende opp med å bli en syndebukk for sykehus som ikke fungerer og så videre, og det kan slå tilbake på hele lhbt-befolkningen i Uganda.»

«Lytt til de berørte»

Marna Eide, leder for internasjonal avdeling i LLH, mener det er god grunn til å lytte til advarslene. «Det er lett å forstå at ens umiddelbare reaksjon er å kutte bistand, men utgangspunktet vårt er alltid å lytte til de som blir direkte berørt, og her er våre partnere i Uganda helt entydige. De ønsker ikke bistandskutt.»

All erfaring viser at offentlige trusler om bistandskutt styrker de som påstår at homofili er en agenda som presses på afrikanske land av Vesten, mener Eide. «Når vi i Vesten på denne måten utpeker homofile som en særlig viktig gruppe ødelegger vi for solidaritet og samarbeid mellom lhbt-rettighetsbevegelsen og andre som kjemper for likestilling og menneskerettigheter. Vi må utforme politikken slik at vi er til reell støtte for utsatte grupper og ikke bidrar til å isolere dem ytterligere enn det de allerede er. Et godt eksempel er fra 2012 da Rebecca Kadaga, speaker i Ugandas parlament, havnet i en verbal konfrontasjon med Canadas utenriksminister. Hun brukte anti-kolonialisme-argumentet for å slå tilbake kritikken og ble møtt som en folkehelt på flyplassen da hun vendte tilbake til Uganda. Det bidro sannsynligvis til sterkere politisk press for å få loven vedtatt.»

Bekymret, men vil ikke kutte

Norge støttet i 2012 Uganda med over 300 millioner bistandskroner. 128 millioner gikk til offentlig sektor.

Den norske regjeringen har vært forsiktig i sitt svar på utviklingen i Uganda, selv om regjeringspartiene snakket høyt i valgkampen om å stille strengere krav til menneskerettigheter. Statssekretær Bård Glad Pedersen har

uttalt at han er «bekymret for diskrimineringen av seksuelle minoriteter i Uganda» og at loven «bryter grunnleggende menneskerettigheter». Samtidig har regjeringen tidligere sagt at Norge ikke vil true med å kutte i bistanden til Uganda, og at det er viktig at bistandsgivere koordinerer sin respons med hverandre.

Det vil heller ikke opposisjonspartiene på venstresida. «Vi mener at det ikke skal kuttes i bistanden på bakgrunn av dette. Politisk press utenfra er det som virker, og internasjonalt press er veien å gå. Samtidig er det kjempeviktig å støtte arbeidet som lhbt-organisasjonene driver i Uganda. LLH og de ugandiske organisasjonenes syn bør veie tungt», sier Mona Wærnes, internasjonal leder i SV.

«Det går en grense»

«Vi ser dessverre en foruroligende utvikling i flere afrikanske land, der homofile ikke bare blir møtt med diskriminering, men også hat og trakassering», sier Marit Nybakk, stortingsrepresentant for Arbeiderpartiet.

Hun er enig i at det bør få konsekvenser for bistandssamarbeidet med Uganda om loven vedtas, men vil ikke kutte i bistand vi allerede gir til landet.

«Å kutte bistand over natta kan gjøre vondt verre. Det kan gå ut over organisasjonene som jobber for menneskerettigheter for de homofile. Så bør man heller stille beinharde krav for man støtter nye bistandsprosjekter. Regjeringen bør ta opp loven med ugandiske myndigheter gjennom en menneskerettsdialog», sier Nybakk.

Hennes partifelle Håkon Haugli er litt mer offensiv. Arbeiderpartiets homonettverk vedtok nylig at Norge bør vurdere om bistanden til Uganda bør sluses gjennom organisasjoner som jobber med menneskerettigheter og likestilling.

«Ikke noe regime har rett til å motta bistand. Det var for eksempel utenkelig at vi skulle støtte apartheidregimet i Sør-Afrika. Det går en grense, spørsmålet er bare hvor den går. Etter min oppfatning befinner vi oss veldig nær den grensen nå. Vi må redusere stat-til-stat-bistanden, og være klare på at det er en konsekvens av dette lovforslaget. Norge må styre bistanden til ikke-statlige aktører som kan nå fram til de mest utsatte gruppene i samfunnet», sier Haugli.

(24. februar varslet utenriksminister Børge

Brende at Norge vil holde tilbake 50 millioner kroner i stat-til-stat støtte til Uganda som følge av den vedtatte anti-homoloven, men samtidig øke støtten til menneskerettighets- og demokratiforkjempere, red.anm.)

Kriminalisert i mange land

At anti-homoloven i Uganda har fått mye oppmerksomhet er viktig for Norge, fordi Uganda gjennom en årrekke har vært et viktig samarbeidsland for norsk bistand. Loven er likevel bare én av en rekke lover som kriminaliserer seksuelle forhold mellom mennesker av samme kjønn, eller arbeid for homofiles rettigheter. Homoseksualitet er allerede forbudt i Uganda, selv uten den nye loven.

Nigeria, Afrikas mest folkerike land, vedtok like over nyttår en lov som kriminaliserer homoseksuelle forhold og organisasjoner som jobber for homoseksuelles rettigheter, med en strafferamme på henholdsvis 14 og 10 år.

I Mauritania, Sudan og det nordlige Nigeria kan homoseksualitet straffes med døden, mens man i Tanzania og Sierra Leone risikerer fengsel på livstid. I hvert fall 38 afrikanske land kriminaliserer homoseksualitet. ■

Norsk bilateral bistand 2012

(stat til stat)

Land	Beløp	Homofili straffbart
1 Brasil	kr 363 000 000,00	
2 Mosambik	kr 289 681 691,40	x
3 Tanzania	kr 254 758 703,09	x
4 Liberia	kr 151 582 120,09	x
5 Malawi	kr 146 042 352,78	x
6 Uganda	kr 128 332 151,45	x
7 Nepal	kr 105 511 475,66	
8 Zambia	kr 99 976 185,07	x
9 Palestina	kr 73 199 241,09	x
10 Vietnam	kr 50 046 765,86	
11 Kina	kr 44 741 807,02	
12 Burundi	kr 41 131 699,75	x
13 Etiopia	kr 35 146 366,43	x

Kilde: Norad, ILGA

¹ Solomon Arinaitwe, Daily Monitor: Museveni ready for battle on gays (2014): <http://www.monitor.co.ug/News/National/Museveni-ready-for-battle-on-gays-/-/688334/2209080/-/15mrvnz/-/index.html>

² Civil Society Coalition on Human Rights & Constitutional law: The passing on the Ugandan anti-homosexuality bill 2013: International response guidelines (2013).

³ Pew Research: The Global Divide on Homosexuality (2013). <http://www.pewglobal.org/2013/06/04/the-global-divide-on-homosexuality/>

⁴ Utenriksdepartementet, 21.12.13: Lov mot homofili i Uganda.

⁵ Mona W. Claussen, Aftenposten, 21.12.13: Dansk homoprotest - vil trekke pengestøtte til Uganda.

⁶ NTB/Dagbladet, 16.02.14: - Et stort tilbakeslag for Uganda

Gull i munn?

Fra politisk hold hevdes det at Norge ligger i front når det gjelder å arbeide for seksuelle minoriteters rettigheter internasjonalt. Stemmer det? Og hva betyr det å ligge i front?

AV: ODA GILLEBERG,
REDAKTØR I
KVINNER SAMMEN

«Jeg er bekymret for diskrimineringen av seksuelle minoriteter i Uganda». «Norge har gjentatte ganger tatt opp diskriminering og forfølgelse av seksuelle minoriteter i Nigeria». «Norge har tatt dette opp direkte med myndighetene i Russland, sier minister Solheim/Støre/Eide/Brende.»

Slike velkjente formuleringer blir stadig brukt av norske ministre når de av en eller annen grunn besøker et utland.

Flere stilte spørsmålsteget ved Solbergs OL-visitt til Russland. Selv forsvarte hun besøket med at vinteridrett er viktigere i Norge enn i USA og Frankrike. Verken USA eller Frankrike sendte sine statsledere til Sotsji på grunn av Russlands rulleblad med brudd på menneskerettighetene. Så menneskerettigheter er altså viktigere i USA og Frankrike enn i Norge?

Som plaster på såret lovet Solberg å «ta opp» menneskerettighetsspørsmål i møte med sine russiske kollegaer. Det gjorde hun også, og i følge henne selv var hun både konkret og direkte. Bilaterale samtaler har sin verdi, men

som statssekretær i Utenriksdepartementet, Bård Glad Pedersen, sa under et Civita-seminar i januar: «Menneskerettigheter er et langsiktig arbeid, og man finner ingen løsning i Sotsji».

Det er Håkon Haugli helt enig i. «Et idrettsarrangement har liten verdi som arena for politisk diskusjon om menneskerettighetsspørsmål. Når det tas opp i den konteksten, vil det få liten betydning, men når hun først er der, er det selvfølgelig bra at hun tar det opp», sier han.

Haugli, stortingsrepresentant for Arbeiderpartiet i perioden 2009-2013, er altså ikke helt fornøyd, verken med Solbergs arenavalg, eller med norske myndigheters prat om å styrke rettighetene til lesbiske, homofile, bifile og transpersoners (LHBT) rettigheter.

«Norges politiske ledelse har et ansvar for å reise LHBT som et viktig tema i utenrikspolitikken, men Norge gjør ikke nok. Det snakkes generelt for lite om menneskerettigheter med andre land», sier Haugli.

Men det betyr ikke at Norge ikke ligger i front.

Setter dagsorden

«Å ligge i front betyr at Norge er blant de aller mest aktive og progressive landene i verden når det gjelder satsingen på rettigheter for seksuelle minoriteter», sier Haugli.

Foruten å «ta opp» menneskerettighetsspørsmål med andre myndigheter i bilaterale sammenhenger, har Norge i løpet av de siste årene satt dagsorden i internasjonale fora som Norge er medlem i, deriblant Europarådet og FN.

I sin stortingsperiode var Haugli medlem av Stortingets delegasjon til Europarådets parlamentariske forsamling, hvor han ble valgt som rådets første rapportør for LHBT-saker. Og Norge har flere resultater å vise til her, mener Haugli, blant annet etableringen av et LHBT-kontor i Strasbourg i 2011.

«Norges bidrag til LHBT-kontoret var vik-

« Norges frontposisjon og troverdighet i andre menneskerettighetsspørsmål forutsetter at LHBT-satsingen opprettholdes. » Håkon Haugli

tig, da det fantes stor motvilje blant landene mot å skulle finansiere dette», forteller Haugli. «Kontoret jobber for å styrke LHBT-personers juridiske rettigheter der disse er svake, og har lyktes i å bidra til positive endringer i flere land».

Norges internasjonale arbeid for seksuelle minoriteters rettigheter fikk i det hele tatt et løft på 2000-tallet. Blant annet ga den rødgrønne regjeringen ut en veileder om norsk innsats for seksuell orientering for norske utenriksstasjoner i 2006. I en oppdatert versjon utgitt i 2013, skrives det at formålet er å «vise hvordan Norge gjennom utenriksstasjonene kan videreføre, systematisere og styrke arbeidet for rettighetene til seksuelle minoriteter». Veiledningen er fortsatt i bruk.

I tillegg ble situasjonen for lesbiske og homofile tatt opp i budsjettet for Utenriksdepartementet i 2006/2007 for aller første gang. Prioritering på dette området beskrives også i budsjettet for 2014. Også handlingsplanen «Bedre livskvalitet for lesbiske, homofile, bifile og transpersoner, 2009-2012» var den første i sitt slag både nasjonalt og internasjonalt, og bekrefter at «Norge er en aktiv forkjemper for LHBT-saken». I samarbeid med Sør-Afrika var Norge også vertskap for verdens første globale LHBT-konferanse i 2013.

Men de rødgrønne kunne ha oppnådd mer. «Vi har fått tilbakeslag i Øst-Europa når det gjelder LHBT-rettigheter, for eksempel i Russland og Ukraina. Det er åpenbart at det hadde vært bra om vi hadde fått til mer her»,

sier Haugli. Dessverre hadde ikke Stoltenberg noe OL i Sotsji å reise til.

Drives frem av engasjerte diplomater

Det er i FN-sammenheng at Norge tydeligst ligger i front når det gjelder LHBT-rettigheter, mener Haugli, og han tror og forventer at Solberg-regjeringen vil videreføre Norges innsats. «Norges frontposisjon og troverdighet i andre menneskerettighetsspørsmål forutsetter at LHBT-satsingen opprettholdes», spesifiserer han.

I 2009 ble Norge valgt inn i FNs Menneskerettighetsråd for en treårsperiode. Rådet, som er FNs hovedorgan i menneskerettighetsspørsmål, vedtok i 2011 FNs første resolusjon om lesbiske, homofile, bifile og transpersoner. Rådet stod også bak FNs første rapport om rettighetene for LHBT-personer (utgitt i 2012). I følge FN-sambandets evaluering var Norge en sterk bidragsyter til denne rapporten.

Torbjørn Urfjell, kommunikasjons sjef i FN-sambandet og tidligere rådgiver for Erik Solheim, mener likevel at Norge ikke er alene om å ligge i front i LHBT-spørsmål. Blant annet har Sør-Afrika vært en sterk pådriver, dog med ett og annet smøretips fra Norge. «Samarbeidsstrategien fungerer så lenge diplomatenes fra Norge og Sør-Afrika er personlig interessert i å løfte tematikken», sier Urfjell, og legger til: «LHBT-arbeidet drives ikke fremover av stater alene, men er også avhengig av engasjerte diplomater.»

Norge er ikke lenger medlem av Menneskerettighetsrådet, men deltar i forhandlinger og debatter på flere arenaer innenfor FN. «Norge har brukt de arenaene som finnes», bekrefter Urfjell. «Norge har blant annet vært opptatt av å forhandle om språkbruken om seksuelle minoriteter i FN-dokumenter». For eksempel er Norge ett av landene som markerer seg i kampen mot konservative lands forsøk på å fjerne referanser til seksuell orientering og kjønnsidentitet i dokumenter.

Blått i regnbuen

Verken Haugli eller Urfjell tror Solberg-regjeringen vil svekke Norges internasjonale arbeid på LHBT-siden.

«Jeg har inntrykk av at den nye regjeringen vil følge opp dette», sier Haugli.

«Instruksen som sier at norske utenriksstasjoner systematisk skal ta opp LHBT-spørsmål eksisterer fortsatt, og jeg har ikke sett at det har blitt gjort andre endringer heller», bekrefter Urfjell.

UTVIKLINGSMINISTER HEIKKI EIDSVOLL HOLMÅS OG KULTURMINISTER HADIA TAJIK UNDER SKEIVE DAGER I OSLO, 2013. FOTO: ASTRID SEHL/UD

Instruksen Urfjell viser til er Utenriksdepartementets veiledning for norsk innsats for menneskerettigheter, seksuell orientering og kjønnsidentitet, hvor det står at: «Vi skal våge å si ifra der andre tier».

Sundvollen-erklæringen (s. 71) lover også sitt: «Regjeringen vil bygge sin politikk på at alle mennesker har universelle rettigheter uavhengig av hvor i verden de bor. [...] Regjeringen vil rette særlig oppmerksomhet mot utsatte grupper, som kvinner, barn, religiøse minoriteter, funksjonshemmede og seksuelle minoriteter.»

Finnes det gull ved enden av Solbergs regnbue? □

* Det lyktes ikke Kvinner Sammen å få kommentar fra Utenriksdepartementet.

Norsk LHBT-bistand i tall

- I 2013 ga Norge ca. 33 millioner kroner til LHBT-tiltak verden over.
- Ca. 10 millioner gikk via norske ambassader til tiltak som støtter lokale organisasjoner, utdannings og informasjonsarbeid for LHBT, Pride-markeringer, forskning på holdninger og innsats i flere land.

I 2013 støttet Norge også

- FNs høykommissær for menneskerettigheter, OHCHR og deres normative arbeid med LHBT, og deres informasjonskampanje for LHBT
- ILOs arbeid for inkluderende arbeidsliv for LHBT personer
- Strategisk samarbeid med LLH som har partnere verden over, med særlig innsats i Sør- og Øst-Asia og Øst-Afrika. Tilskuddet til LLH innebærer også forvaltning av tilskudd til ulike internasjonale tiltak.

Kilde: Seksjon for menneskerettigheter og demokrati, Utenriksdepartementet.

STATSMINISTER ERNA SOLBERG OG STATSEKRETÆR KNUT OLAV ÅMÅS I SOTSJI. FOTO: STATSMINISTERENS KONTOR

Grounded in conservative and often Christian values, family rights nongovernmental organizations (NGOs) are beginning to adopt sophisticated legal strategies at the UN. Their pet issues and strategies for advocacy differ from group to group but share, at core, a common vision of the UN as an activist organization trying to ram a progressive agenda down the throats of the developing world.

BY: **LIZZIE STARK,**
AUTHOR, SPEAKER,
AND FREELANCE
EDITOR, USA.

David Fighting Goliath: Family rights advocates take aim at the 'activist' UN, using legal arguments

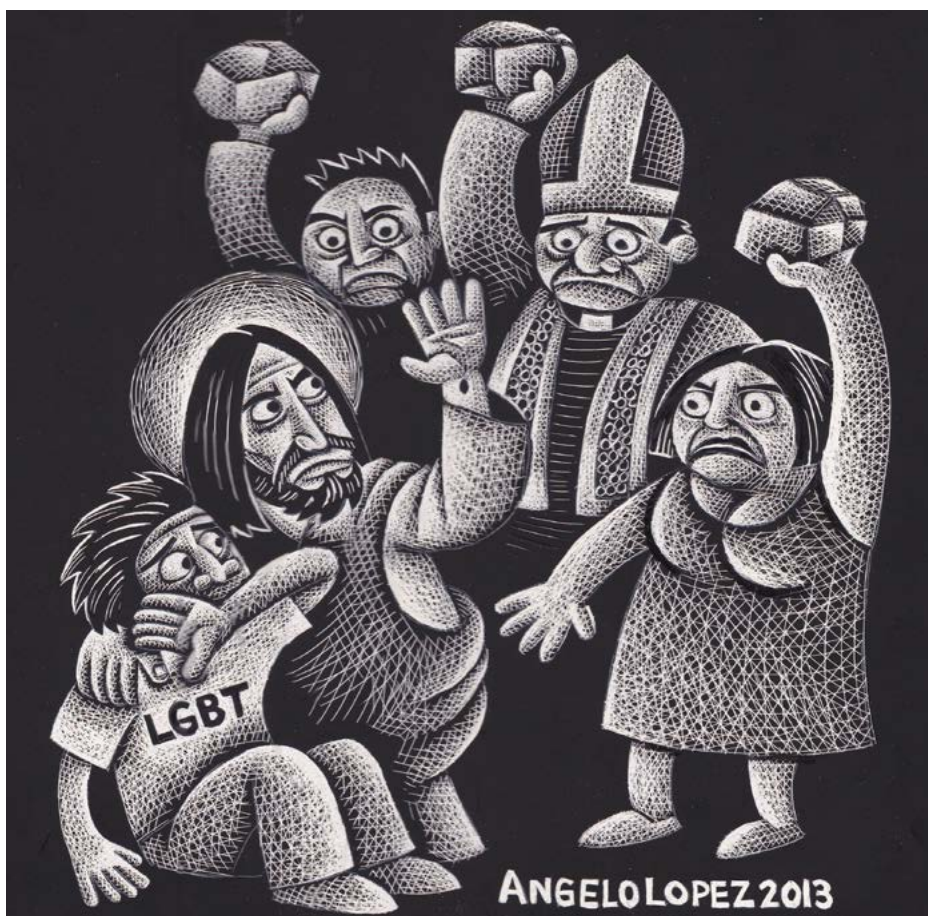
The UN as Cultural Colonialist

Janice Crouse, executive director of the think tank at the rightwing Concerned Women for America went so far as to call the UN a "modern colonialist in exporting western values," that believes "they have a right to demand of any country that they accept these values and these cultural practices as normal whether the culture wants to do that or not." She and other activists bemoaned the UN for using aid money as leverage to persuade countries to institute liberal social policies.

Conservative NGOs view themselves as defending smaller states against cultural imperialism and leveling a playing field favorable to larger countries and their values. As attorney Elyssa Koren, UN counsel for the Christian legal association Alliance Defending Freedom (ADF) put it, "Missions to the UN can have vastly different resources available to them. So a country like the US has hundreds of diplomats across the street that they can send," while a smaller country in Africa or the Caribbean might have only two or three diplomats. She works with countries from the G-77, a group of 133 developing nations, and provides legal research to support certain countries' positions.

Additionally, family rights activists feel out-gunned. Crouse complained about "leftist feminist groups who are dominating the NGOs that have so much influence at the UN," and who push the idea that women should make up half of all institutions. She added, "Women have virtually taken over the UN." As Benjamin Bull, ADF Chief Counsel said, "We're very much David facing Goliath."

« **Family rights activists feel out-gunned.** »

ILL: **CARTOON MOVEMENT/ANGELO LOPEZ**

Though family rights activists feel like the underdogs, "I don't think that's true," said Marianne Møllmann, director of programs at the International Gay and Lesbian Human Rights Commission, an NGO from the opposite team. She noted that the UN is a vast and sprawling organization with many thousands of groups attempting to influence the agenda, which makes it easy to feel overwhelmed and alone.

The Defensive Underdogs

The perception that they are the last bastion against a rising liberal tide guides family activists' work. Austin Ruse is the president of the Catholic Family and Human Rights Institute (C-FAM), an organization that recently jumped the first hurdle to gaining consultative status at the UN. "Most of our work there is defensive," Ruse said, "stopping international right

to abortion, stopping every definition of the family, stopping sexual orientation and gender identity from becoming new categories for discrimination under international law.”

Interestingly, Ruse and spokespeople from similar groups condemned state-sanctioned violence against LGBTI people. Ruse even said he explored possibility issuing a joint statement with colleagues at similar institutions condemning draconian anti-gay laws, but found that many of them “wouldn’t be interested because they think our side is being pummeled, that the real victims are people on our side being pummeled pretty consistently by the dominant culture.”

AUSTIN RUSE, PRESIDENT OF THE CATHOLIC FAMILY AND HUMAN RIGHTS INSTITUTE (C-FAM).

Arguing on the Basis of International Law

The politics of family activist NGOs recall traditional US conservatism—promoting a narrow interpretation of founding documents and state sovereignty.

Ruse, for example, claims that the other team has found a sneaky backdoor to international law. “The UN, its primary mode of communication is in nonbinding resolutions,” he said. “Our opponents determined 20 years ago that they were going to put the phrase ‘reproductive health and reproductive rights’ in as many nonbinding documents as possible,” and then claim that such repetitions produce international law. “But international law is not made that way; international law is made through treaties,” he said. Møllmann disagreed, noting that international human rights law “is a political process with several sources of law, where the outcome of UN treaty monitoring bodies and UN political processes determine the status and scope of rights too.”

Ruse’s legal understanding explains why he opposes mention of sexual orientation and gender identity in UN documents; he worries that its repetition could “bootstrap this into a human right.” And, he says, “having your sexual orientation respected is hardly a human right.”

It’s no wonder that lawyers have gotten

« Most of our work there is defensive, » Ruse said, « stopping international right to abortion, stopping every definition of the family, stopping sexual orientation and gender identity from becoming new categories for discrimination under international law. »

involved. ADF, a Christian group of more than two thousand lawyers, protects its pet issues of religious freedom, life, and the family through litigation, according to Chief Counsel Benjamin Bull

Koren, one of the two ADF attorneys on the ground at the UN boiled her work down thusly: “The UN is meant to be a tool for greater good, but it should never interfere on the sovereign right of states to make their own laws,” she said. Of course, under the Universal Declaration of Human Rights, “violence and discrimination against any person for any reason is always prohibited, always,” she said. For this reason, she argued, there is no reason to make special statements about sexual orientation and gender identity.

Møllmann agreed that “all we should have to say is that we all have the right to live in dignity,” but added, “unfortunately, it doesn’t work like that.” In order to offer certain historically oppressed subgroups the “full and equal exercise of their human rights,” she said, the state “has to address those specific barriers, just like they do for other subpopulations.”

The Moral Relativity Argument and Its Limits

NGOs such as C-FAM and ADF make a complex argument that rests on Christian morality, international law, and cultural relativism. They fear that including gay people in the definition of “marriage” or “family” waters down values they see as fundamental to healthy societies, and could force states to accept, for example, same sex marriage, despite the fact that, according to Bull, “three quarters of the world, nine tenths of the world does not recognize [it].”

At the same time, many such groups fail to recognize alternative views on the limits of cultural relativism. When asked about whether respecting state sovereignty might extend to slavery, Bull said, “I don’t think under any circumstance you could support slavery. Ever. Democratically elected or not.” Yet he was quick to say that wasn’t a valid parallel to the struggles of LGBTI activists working to overturn laws criminalizing homosexuality. “I don’t think traditional laws defining healthy versus not-healthy conduct comes anywhere near that,” he said.

Family and LGBTI activists have such

different slants on “family” and “human rights,” that it’s no wonder UN debates often end in the trenches of language. Family activists are arming up. In a 2013 manual available on the Internet, Mormon NGO Family Watch International shows negotiators how to counteract language helpful to sexual rights activists with language inclusive of their own positions, not by changing the LGBTI language, necessarily, but by adding competing clauses that support their agenda.

A Proxy Cultural War

At the UN, the irony is that despite these advanced tactics, neither sexual rights nor family activists can ever hold ultimate sway, since only member states make policy.

At the beginning of many UN negotiations, “we know we’re going to settle for this middle ground,” Koren said. Though Møllmann works the other side of the aisle, she echoed Koren’s point. Instead, they’ll both continue on at the UN, working to persuade member states and waging a proxy cultural war. □

BOKTIPS!

Samar Yazbek

En duft av kanel

Boka er en spennende og fortettet fortelling, et dypdykk ned i et komplisert erotisk forhold mellom to kvinner, og samtidig et interessant bilde av ulike liv i Damaskus.

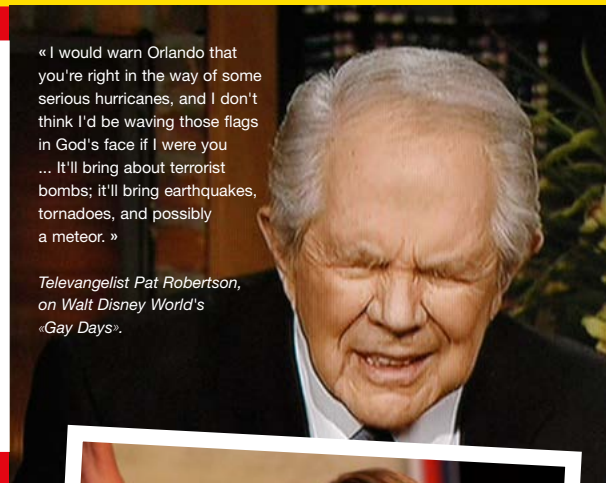
« While many (...) struggle with same sex attraction, homosexuality is a choice. It is a sexual behavior that is unhealthy and harmful physically and mentally, with implications far beyond the bedroom. »

Sharon Slater, president of Family Watch International.

« We need continuity in our race, and that comes from the woman, and no to homosexuality. John and John, no; Maria and Maria, no. They are worse than dogs and pigs. I keep pigs and the male pig knows the female one. »

Robert Mugabe, President of Zimbabwe.

« I would warn Orlando that you're right in the way of some serious hurricanes, and I don't think I'd be waving those flags in God's face if I were you ... It'll bring about terrorist bombs; it'll bring earthquakes, tornadoes, and possibly a meteor. »

Televangelist Pat Robertson, on Walt Disney World's «Gay Days».

«Better to be a dictator than gay.»

Alexander Lukashenko, President of Belarus.

« If you're involved in the gay and lesbian lifestyle, it's bondage. It is personal bondage, personal despair and personal enslavement. »

Michele Bachmann, Republican candidate for President 2012, USA.

« In Iran, we don't have homosexuals like in your country. We don't have that in our country. In Iran, we do not have this phenomenon. I do not know who has told you that we have it. »

Mahmoud Ahmadinejad, former President of Iran

« We don't have a ban on non-traditional sexual relations. We have a ban on promoting homosexuality and pedophilia among minors. »

Vladimir Putin, President of Russia.

TOP HOMOPHOBIC QUOTES

« We've got certain traditional values in our society that we would like to preserve. » « We like ourselves just the way we are. »

Nobel peace prize winner and president of Liberia, Ellen Johnson Sirleaf, defending a law that criminalizes homosexual acts.

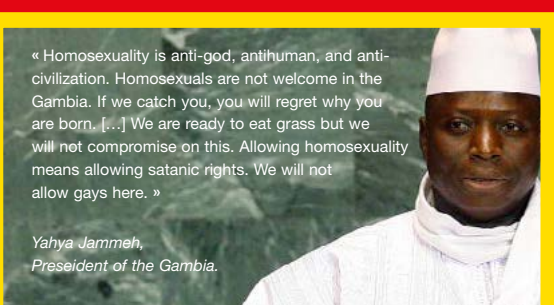
« LGBTs, pluralism, liberalism all these 'isms' are against Islam and it is compulsory for us to fight these. »

Datuk Seri Najib Razak, Prime Minister of Malaysia.

«...a homosexual is someone who is abnormal because the normal person was created to be attracted to the opposite sex in order to procreate and perpetuate the human race. »

President of Uganda Yoweri Museveni, in a letter to the Parliament of Uganda

« Homosexuality is anti-god, antihuman, and anti-civilization. Homosexuals are not welcome in the Gambia. If we catch you, you will regret why you are born. [...] We are ready to eat grass but we will not compromise on this. Allowing homosexuality means allowing satanic rights. We will not allow gays here. »

Yahya Jammeh, President of the Gambia.

News feed

Uganda: 24th February 2014, the president of Uganda, Yoweri Museveni, enacted an anti-gay legislation. Museveni, who initially refused to sign the bill, said he would now sign it due to "a scientific explanation from experts that homosexuality is not biological." Under the new law, those convicted of homosexual acts could face life imprisonment. It will also be a crime not to report gay people.

Nigeria: In January 2014, Nigeria's President Goodluck Jonathan signed a law banning same-sex relationships, imposing a 14-year jail sentence. According to various reports, the law has triggered anti-gay violence.

India: In December 2013, India's Supreme Court reinstated a law banning gay sex. On January 28th 2014, the Court dismissed a motion to review the December decision.

Russia: A decree, signed by Russia's Prime Minister Dmitry Medvedev on Monday 10th February, bans international same-sex couples, as well as unmarried citizens of countries where same-sex marriage is legal, from adopting Russian children.

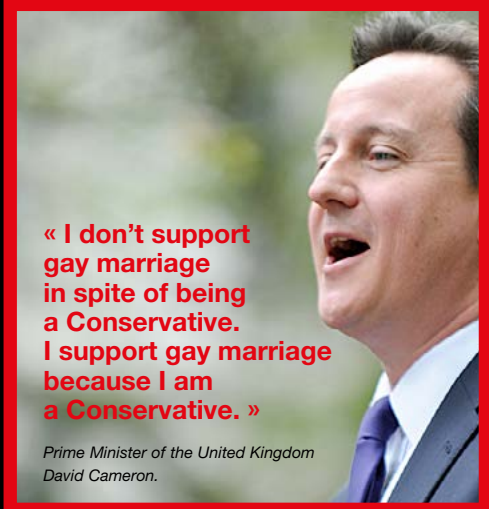
« Everyone has people in their lives that are gay, lesbian or transgender or bisexual. They may not want to admit it, but I guarantee they know somebody. »

Billie Jean King, American former World No. 1 professional tennis player.

«...the love between any two people is equally valid and important. Regardless of skin colour, gender or sexual orientation. That is why we will never tolerate discrimination. We will reject any attack on equality. Whether triggered by prejudice in the name of God or spurred by a national stance. We will not tolerate injustice. Not in Norway. Nor in any other country. The rights of gay people are – and will remain – inviolable. »

Jens Stoltenberg, former Prime Minister of Norway (2005-2013).

« I don't support gay marriage in spite of being a Conservative. I support gay marriage because I am a Conservative. »

Prime Minister of the United Kingdom David Cameron.

« All young people, regardless of sexual orientation or identity, deserve a safe and supportive environment in which to achieve their full potential. »

Harvey Milk, America's first openly gay politician (1970s).

...BUT THEN THERE IS HOPE

« Let me say this loud and clear: lesbian, gay, bisexual and transgender people are entitled to the same rights as everyone else. They, too, are born free and equal. »

United Nations Secretary-General Ban Ki-moon

« Our journey is not complete until our gay brothers and sisters are treated like anyone else under the law – for if we are truly created equal, then surely the love we commit to one another must be equal as well. »

Barack Obama, President of the United States

« Today we are a society that is a little more egalitarian than last week. »

President of Argentina Cristina Kirchner, when signing bill legalizing same-sex couples' marriage in July 2010.

« Some women can't say the word lesbian... even when their mouth is full of one. »

Kate Clinton, American comedian.

« The silence around issues of men who have sex with men should be stopped and no one should be discriminated against on the basis of their sexual orientation. »

Dr Christine Kaseba-Sata, First Lady of Zambia.

« I feel that homophobia runs rampant in the music industry, and that artists are allowed to speak openly in a hateful way, in a homophobic way, in a misogynistic way, and the press does not challenge them. And I'm going to be taking a very strong stance against that, and I am an artist who refuses to accept that behavior. »

Lady Gaga, pop star.

« I would not worship a God who is homophobic, and that is how deep I feel about this. I would refuse to go to a homophobic heaven. 'No,' I would say. 'Sorry. I mean, I would much rather go to the other place. »

Desmond Tutu, retired South African Archbishop.

Lesbisk kaffepause i Sudan

BY: **LINA TORDSSON, INTERNASJONAL SEKRETÆR I LANDSFORENINGEN FOR LESBISKE, HOMOFILE, BIFILE OG TRANSPERSONER (LLH)**

I Khartoum, Sudan, hvor homoseksualitet straffes med piskeslag, fengsel og dødsstraff, møtes homofile, lesbiske og transpersoner i hemmelighet hver uke for å drikke kaffe. Kvinnen som fant dem, kalte dem sammen og har store planer for deres fremtid som menneskerettighetsforkjempere i Nildalen, kalles Azza Sultan.

Vendepunktet

Da Azza flyttet fra Sudan som 20-åring hadde hun seks-syv år med terapi og tung medisinering bak seg. Ingenting hjalp mot det som var galt med henne. Fremme i sitt nye hjemland oppsøkte hun en psykolog for å fortsette behandlingen. «Men du er jo ikke syk», sa kvinnen bak skrivebordet. «Du er bare lesbisk».

«Det ble vendepunktet», forteller Azza, nå i midten av trettiårene. For fire år siden flyttet hun til nabolandet Egypt, og startet opp Bedayaa - Nildalens første organisasjon for lesbiske, homofile, bifile, transpersoner, skeive og intersexpersoner (lhbtqi-personer). «Vendepunktet ga meg en forpliktelse. Jeg må fortelle andre det psykologen sa til meg: 'Det er ikke noe galt med den du er'».

Hemmelige kaffepauser

Der Azza innkaller til Bedayaa-kaffepause i Egypt og «salong» i Sudan, er det filmvisninger, foredrag om aktuelle temaer og diskusjonsforum. «I fremtiden kan vi kanskje spre kunnskap i samfunnet og skaffe allierte, slik som homobevegelsen gjør andre steder», sier Azza. «Nå er vi for få, vi har for lite kunnskap, og det er for farlig».

For Azza og andre lhbtqi-personer er Sudans morallover en stor og uforutsigbar trussel. «Du vet aldri når livet ditt kan bli snudd på hodet», forteller Azza. «Vil familien finne ut hvem jeg er og sparke meg ut? Vil jeg bli stoppet på gaten og skutt? Moralpolitiet kan arrestere eller skyte deg på impuls, eller gi deg førti piskeslag for at håret ditt synes. Det går også ut over menn, særlig menn som oppfører seg som kvinner, eller kvinner som oppfører seg som menn», fortsetter hun.

Det egentlige navnet til Azza er hemmelig, og hun oppfordrer deltakerne på kaffepausene og salongene til også å være anonyme. Gruppen møtes aldri to ganger på samme sted, og møteinnkallingen går gjennom en anonym epostadresse på en lukket Facebookgruppe.

Hver deltaker har vært igjennom en rekke med intervjuer og møter – er de homofile på jakt etter fellesskap, eller er de regjeringsspioner eller religiøse ekstremister som kan sette deltakerne i livsfare?

Aktivism og romantikk på Facebook

Facebook har vært en trygg arena. «Vi kan finne hverandre, og plutselig blir man kjent med noen som har et helt undergrunns-homonettverk rundt seg», forteller Azza. Det var ikke bare kaffepausedeltakere Azza fant på Facebook. Det var også der hun møtte sin kone. «Vi giftet oss i utlandet, selvsagt. Det var en liten muslimsk seremoni. Ikke offisiell, vi kan jo ikke stå på noen papirer, men det var

som består av lhbtqi-personer fra alle verdensreligionene og fra 35 land. Landsforeningen for lesbiske, homofile, bifile og transpersoner (LLH) har støttet nettverket som vil hjelpe aktivister som Azza, som samler mennesker og organisasjoner som arbeider for å skape dialog med religiøse ledere om lhbtqi-personers menneskerettigheter.

Islamske normer om seksualitet legger sterke begrensninger for lhbtqi-aktivisme i Sudan og Egypt. Regjeringen i Sudan har forbudt seksualundervisning i skolen, og all form for «propaganda» er ulovlig.

«I islamsk tradisjon er det tabu å snakke om alt som har med det private å gjøre», forteller Azza. «Hvem som har sex med hvem, hva

«Moralpolitiet kan arrestere eller skyte deg på impuls, eller gi deg førti piskeslag for at håret ditt synes.» – Azza

viktig for oss», forteller hun.

Nå bor de sammen i Egypt, der det er vanlig at to kvinner fra Sudan deler rom for å spare penger. «I Sudan kan en kvinne kun bo sammen med sin familie eller sin mann. Jeg tror ikke det er en offisiell regel, men ingen i Sudan vil leie ut til to kvinner – de mener det ikke er i tråd med islam».

Lesbisk og muslim

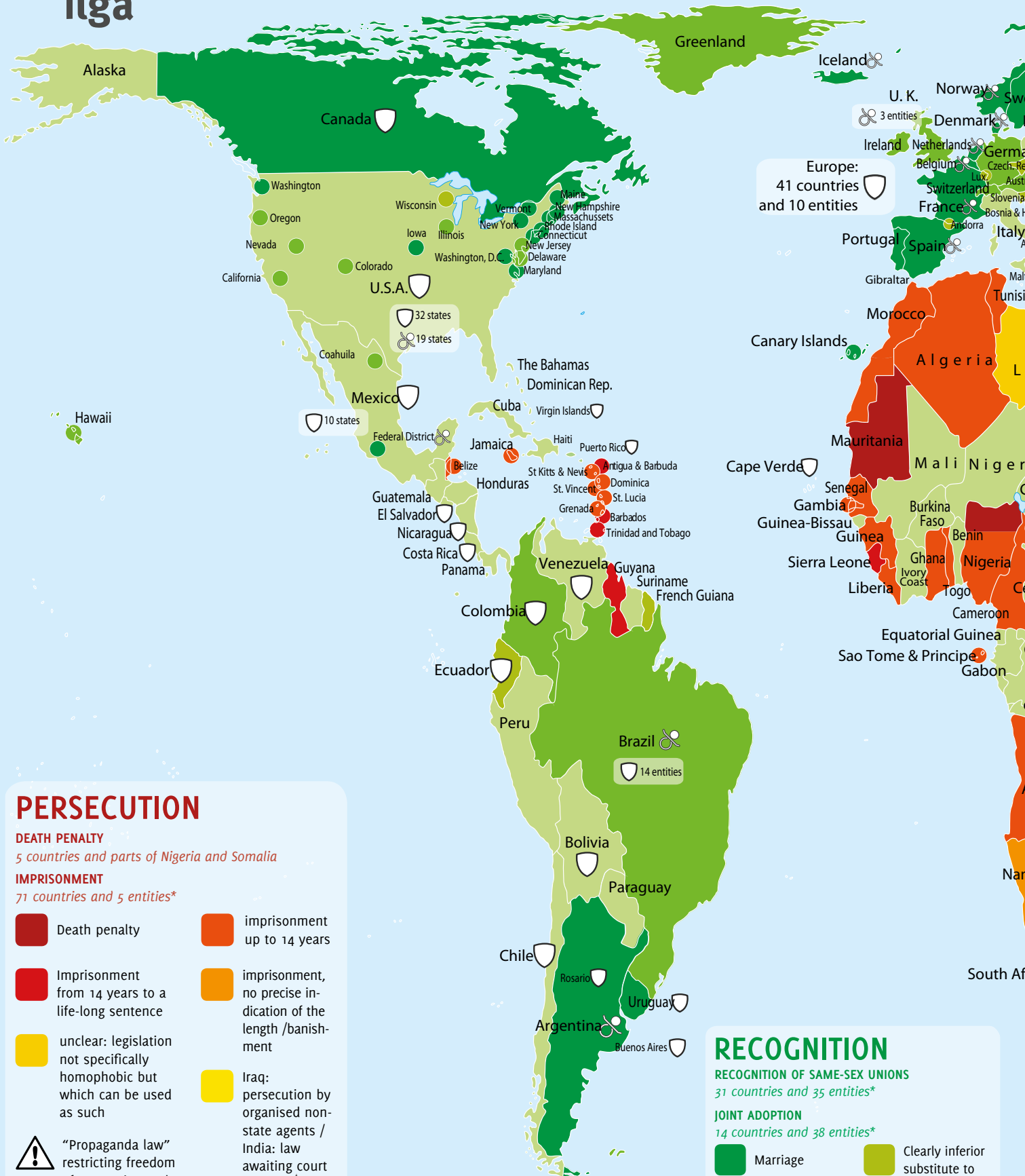
Azza er en troende muslim, men forholdet til Gud var lenge uavklart. «En periode trodde jeg at jeg måtte velge mellom to viktige sider av meg selv. Jeg hadde jo aldri fått noe annet enn fordømmelse fra islam», sier Azza. Etter hvert ble hun en del av en bevegelse av muslimsk lhbt-ere. «Det ble det andre vendepunktet», sier hun.

I dag er Azza Bedayaas representant i The Global Queer Muslim Network og medlem av det globale interreligiøse nettverket GIN,

hvem gjør i sengen, alt dette er *haram* (forbudt). Og jeg er skuffet over kvinneorganisasjonene, som ikke gjør noen ting for å utfordre tabuet. I stedet snakker de kun om kvinners rett til utdanning, til å sitte i parlamentet og til å jobbe – ikke et ord om kvinners rettigheter innenfor hjemmet», sier hun.

Et ørlite håp for fremtiden

Hvordan ser fremtiden ut for lesbiske, homofile, bifile og transpersoner i Sudan og Egypt? Azza aner et ørlite håp. «Om misnøyen fortsetter, og om vi får en ny revolusjon, og om det nye regimet er mer interessert i menneskerettigheter, da kan vi kanskje åpne diskusjonen om lhbt-rettigheter – litt. Kanskje. Slik det er nå, med de sittende regjeringene, er det intet håp for endring – overhodet». ▣

Europe:
41 countries
and 10 entities

U.S.A.
32 states
19 states

Mexico
10 states

Brazil
14 entities

PERSECUTION

DEATH PENALTY

5 countries and parts of Nigeria and Somalia

IMPRISONMENT

71 countries and 5 entities*

- Death penalty
- imprisonment up to 14 years
- Imprisonment from 14 years to a life-long sentence
- imprisonment, no precise indication of the length /banishment
- unclear: legislation not specifically homophobic but which can be used as such
- Iraq: persecution by organised non-state agents / India: law awaiting court ruling
- "Propaganda law" restricting freedom of expression and association

RECOGNITION

RECOGNITION OF SAME-SEX UNIONS
31 countries and 35 entities*

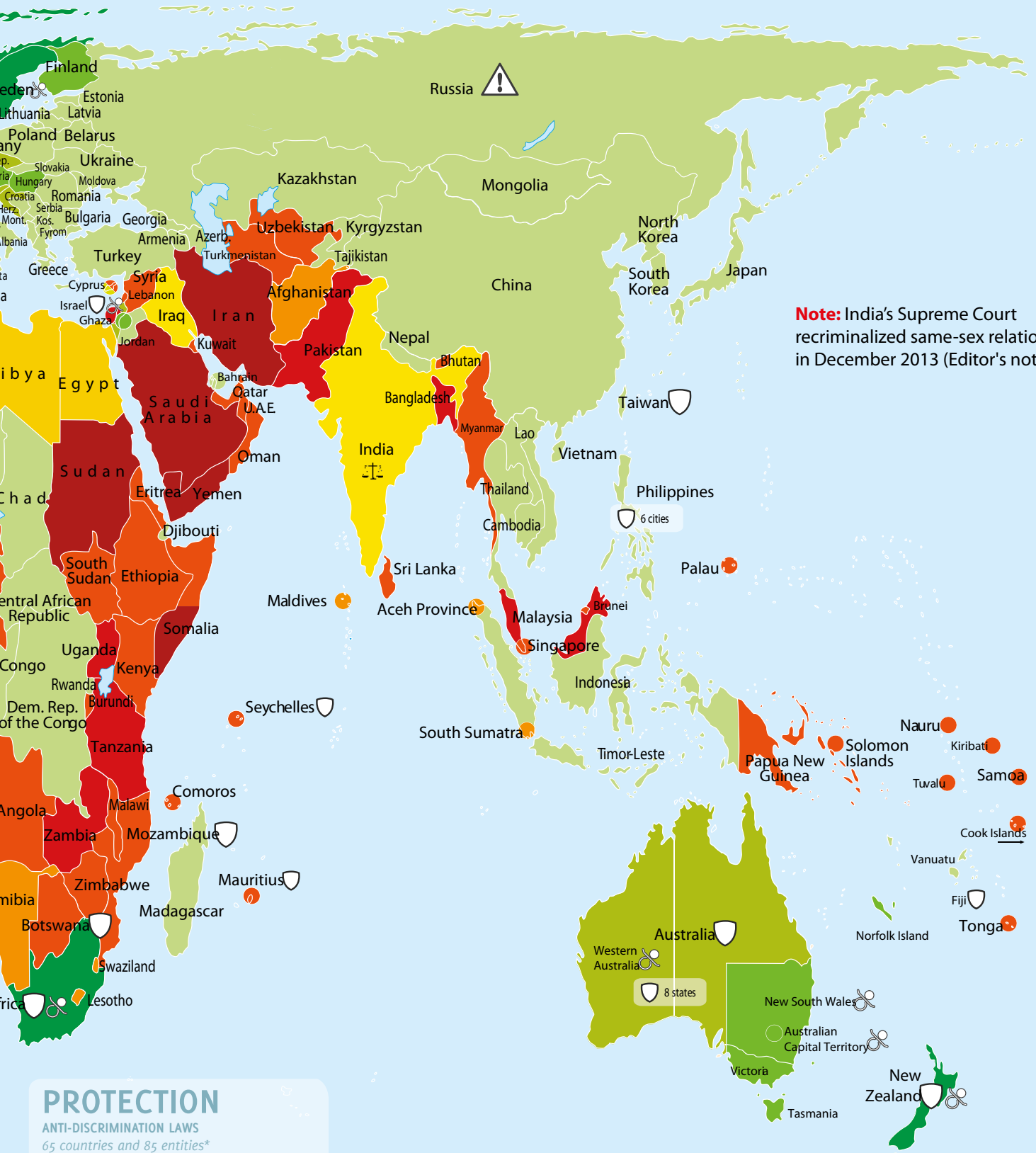
JOINT ADOPTION
14 countries and 38 entities*

- Marriage
- Clearly inferior substitute to marriage
- Equal (almost equal) substitute to marriage
- Joint adoption

Lesbian and Gay Rights in the World

ILGA, the International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association

May 2013
www.ilga.org

Note: India's Supreme Court recriminalized same-sex relations in December 2013 (Editor's note).

PROTECTION

ANTI-DISCRIMINATION LAWS
65 countries and 85 entities*

 Countries which introduced laws prohibiting discrimination on the grounds of sexual orientation

 NO SPECIFIC LEGISLATION

* These laws are aimed at lesbians, gay men and bisexuals and at same-sex activities and relationships. At times, they also apply to trans and intersex people. This edition of the world map (May 2013) was coordinated by Stephen Barris (ILGA). Design: Eduardo Enoki. Data represented in this map is based on "State-Sponsored Homophobia: a world survey of laws. Criminalisation, protection and recognition of same-sex love - 2013", an ILGA report by Jingshu Zhu & Lucas Paoli Itaborahy available in various languages on www.ilga.org. ILGA thanks groups which contributed to the annual update.

AV: **STIAN ANTONSEN,**
FRILANSJOURNALIST

Rettighetssituasjonen for lesbiske, homofile, bifile og transpersoner går feil vei i mange afrikanske land, men hva har amerikanske evangelister og økonomisk vekst med det å gjøre?

ILL: CARTOON MOVEMENT / ANGELO LOPEZ

Vil ikke dikteres av Vesten

- Backlash for lhbt-rettigheter i Afrika

Intensivering av antihomologvgivning

38 av 54 afrikanske land kriminaliserer homoseksuelle handlinger. De fleste av disse lovene er etterlevninger fra kolonitiden. De siste årene har flere land på kontinentet hatt en negativ retorikk rundt lesbiske, homofile, bifile og transpersoner (lhbt), for eksempel Zimbabwes Robert Mugabe, som sammenlignet homofile med griser og hunder. Kamerun har intensivert fengsling av homofile de siste årene, noe som har blitt kritisert av både Amnesty og Human Rights Watch. En homofil mann som sendte en kjærlighetsmelding til en annen mann ble fengslet. I ettertid utviklet han brokk og døde som følge av manglende helseoppfølging. I Nigeria har den koloniale loven blitt implementert og praktisert i det som beskrives som en heksejakt på homofile. I tillegg har loven blitt utvidet og gjelder nå også medlemskap i lhbt-foreninger, promotering av homofili og kjærtegn i offentligheten. De få som hadde skapdøren på gløtt boltrer den nok godt igjen. De modige risikerer vold, hat og fengsel.

I Uganda har det siden 2009 vært enormt internasjonalt fokus rundt den foreslåtte «Kill the gays bill», som ble lansert av parlaments-

medlemmet David Bahati. Aktivister har i årevis levd i frykt for hat og vold. I februar i år bestemte president Yoweri Museveni seg for å signere loven.

Aktivisten David Kato ble drept januar 2011, ikke lenge etter at avisen «The Rolling Stone» presenterte bilder av ham og andre lhbt-aktivister under overskriften «Hang them». Det er ikke tvil om at hatretorikken i kjølvannet av lovforslaget bidro til og legitimerte drapet på Kato.

Økonomisk vekst, selvstendighet og homofobi

Det har de siste 10 årene vært sterk økonomisk vekst i mange afrikanske land. Dette har bidratt til urbanisering og en større middelklasse, noe som også har medført at deler av lhbt-befolkningen har hatt større økonomisk

frihet til å kunne leve et liv utenfor et heteroseksuelt ekteskap. Organiseringen av lhbt-grupper har også hatt en sterk vekst i samme periode.

Samtidig er det sterke konservative religiøse strømninger over hele kontinentet, både fra kristne og muslimske grupper. Amerikanske evangelister som har mindre og mindre støtte på hjemmebane finansierer nå homohat i afrikanske menigheter. Evangelisten Scott Lively (som forøvrig mener at homofile har skylden for holocaust) var svært innflytelsesrik i utformingen av lovforslaget i Uganda, og er nå saksøkt for forbrytelser mot menneskeheten. Han er ikke alene. Det kristne høyre i USA har finansiert store summer i Afrika i kampen for «tradisjonelle familieverdier», altså til kampen mot all sex utenfor ekteskapet.

På motsatt side har vi også hatt en mer

« **Organisasjoner som jobber med kvinners rettigheter har et stort potensial til å bedre integrere lhbt-arbeid som en del av det generelle arbeidet for kvinners rettigheter.** »

liberal utvikling i mange vestlige land, og spesielt i USA etter valget av Barack Obama. Aktivister som har jobbet med internasjonale lhbt-spørsmål har satt pris på at dette temaet har blitt løftet opp som et viktig menneskerettighetstema av Obama og Hillary Clinton. I Norge var den rødgrønne regjeringen også svært progressiv i å sette lhbt-spørsmål på agendaen internasjonalt. Det gjenstår fortsatt å se hvordan den blå regjeringen vil foreta seg på dette feltet. Tidligere stortingsrepresentant André Dahl (H) har argumentert for kutt i bistand til land som Uganda dersom det innføres dødsstraff for homoseksuelle handlinger. Det kan være fristende å benytte seg av et slikt virkemiddel, men det er ikke sikkert at det vil bedre situasjonen for lhbt-personer i de berørte landene.

Bistandskondisjonalitet

Det er forståelig at bistandskutt til land som Uganda blir foreslått i lys av lovforslaget som i verste fall innebærer dødsstraff. Aktivister fra Uganda advarer imidlertid mot dette, ettersom det kan føre til en mer intensivt heksejakt på lhbt-befolkningen, som da må ta på seg skylden for de påfølgende budsjettkuttene. Det er i tillegg en sterk misnøye i mange afrikanske land med det de opplever som diktering fra vesten. Dersom de som roper høyest om lhbt-rettigheter er vest-

lige politikere og diplomater, risikerer man å bringe brensel til bålet til de som påstår at homoseksualitet er u-afrikansk og en vestlig livsstil. Det er også andre politiske og økonomiske grunner til at vi heller bør se nærmere på andre virkemidler.

Mange afrikanske land genererer også nå mer inntekter selv og er dermed mindre avhengig av bistand. Det vil dermed bli mer naturlig å fase ut den generelle budsjettstøtten og heller støtte frivillige organisasjoner. I tillegg har Kina kommet på banen som en attraktiv handelspartner for afrikanske land. Kina tilbyr ofte en pakke av handel, lån og bistand som er preget av mer likeverdige forhold, også fordi Kina ikke stiller kondisjonalitetskrav. Afrikanske land har dermed mer spillerom fremover, og i stedet for å spille seg selv ut på sidelinja bør Norge heller satse på å bruke de ulike kanalene vi har for påvirkning.

Norge har en viktig rolle i mange land når det gjelder handel, investering, turisme, studentutveksling, diplomati og sivilsamfunn. Organisasjoner, bedrifter, studenter og politikere kan bidra til å styrke menneskerettighetsorganisasjoner generelt og lhbt-organisasjoner spesielt. Ikke minst har organisasjoner som jobber med kvinners rettigheter et stort potensial til å bedre integrere lhbt-arbeid som en del av det generelle arbeidet for kvinners rettigheter.

Utfordringer for skeive kvinner i Sør-Afrika

Sør-Afrika har en av verdens mest progressive grunnlover, og var det første landet i verden som grunnlovsfestet et forbud mot diskriminering på grunnlag av seksuell orientering. Landet fikk også en felles ekteskapslov i 2006, flere år før Norge. Dessverre er det mange som ikke nyter godt av disse rettighetene, spesielt gjelder dette fattige lesbiske kvinner som bor i townshippene. Mesteparten av politiressurserne i landet går til middelklasseområder, mens det i slumområder er svært begrensa. Skeive kvinner som utfordrer kjønnsforventninger har vært sterkt utsatt for både voldtekt og drap de siste årene. I mange av tilfellene går gjernings-

FUNEKA SOLDAAT GRUNNLA «FREE GENDER» FOR Å BEKJEMPE HAT OG VOLD MOT SKEIVE KVINNER I SØR-AFRIKA. FOTO: STIAN ANTONSEN

“It is violation of human rights when people are beaten or killed because of their sexual orientation. [...] It is a violation of human rights when governments declare it illegal to be gay.”

US Secretary of State Hillary Clinton addressing the United Nations in 2011.

Photo: U.S. State Department

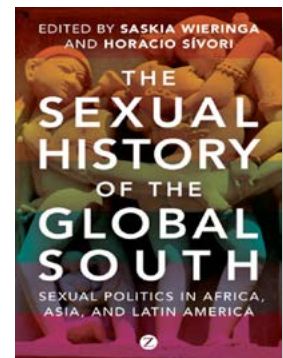
FORSIDEN TIL AVISA ROLLING STONE, 2. OKTOBER 2010.

mannen fri uten å bli straffet for denne typen hatkriminalitet.

Fordi hun var lesbisk ble 19 år gamle Zoliswa Nkonyana drept i 2006 i townshippen Khayelitsha utenfor Cape Town. I etterkant av dette ble organisasjonen «Free Gender» grunnlagt for å bekjempe hat og vold mot skeive kvinner. I 2012 ble gjerningsmennene dømt etter at saken var utsatt flere ganger. Dommeren la vekt på at dette var et hatdrap og at seksuelle orientering ble brukt som motiv for drapet.

På tross av en fantastisk grunnlov gjenstår en stor jobb med å endre holdninger i landet. □

BOKTIPS!

Saskia Wieringa and Horacio Sivori (eds.)

The Sexual History of the Global South

Featuring twelve case studies from countries in Africa, Asia, and Latin America, the book examines the sexual investments underlying the colonial project and the construction of modern nation-states.

India's Supreme Court reinstates a 153-year-old law criminalizing sexual acts "against the order of nature", answering right wing groups' call for moral policing. In return, protesters march to "Reclaim the Republic".

Queer

in the Times of Moral Policing

BY: **SHALS MAHAJAN,**
QUEER FEMINIST
ACTIVIST AND WRITER,
BOMBAY

The Supreme Court (SC) judgement on Section 377 of the Indian Penal Code has garnered much concern from all corners of the world, and rightly so. Section 377 was put into place by the British in 1860, and it criminalizes adult and consensual sexual acts deemed to be “against the order of nature.”

In 2001, the constitutional validity of Section 377 was challenged. The Delhi High Court (DHC) gave a landmark judgement in 2009, ruling that this section was against the Indian constitution and excluded consensual

adult sexual acts in private from its purview.

The DHC proceedings, the campaigns by groups around the country, and the verdict itself, expanded the meaning of Section 377 by translating it to the lived realities of people in the present. Discrimination, violence, denial of simple citizenship rights, all of these were presented and heard as part of the proceedings of the Court, thus taking the debates to the realities of many different persons, directly and indirectly affected by the section, without getting bogged down by merely the letter of the law.

The DHC judgement expanded the meaning of “no discrimination on the basis of sex” under Article 15 of the Constitution to include sexual orientation as well. This gave a toehold to all the varied categories of LGBT people, even those not directly and tangibly affected by 377, to get legal recognition and specific

rights. It also did much towards paving the way for all sexual rights by using the concept of “constitutional morality” as opposed to “public morality” that the opponents of rights of LGBT persons argued for, thereby creating paths for furthering many struggles that come up against public or majoritarian morality.

The Supreme Court Ruling

In December 2013, the SC, in a very badly argued judgement, rejected all the nuanced arguments that the DHC had offered. The SC did the ironical act of recriminalizing adult consensual sexual acts in private. So after having had an institution of the State reject the Victorian norms of sexual behaviour, we were all back into an era of regulated sexuality. The Court still seems to believe in a notion of morality determined by the public as well as a majoritarian notion of the public.

PHOTO: BOMBAY MARCH 2014 / MEGHANA MARATHE

Years of work of feminist groups and sexual rights groups has established that more important than who has sex or what kind of sex or even where they have sex, is the real question of whether there is consent in that act of sex and the structural powers that operate. The SC verdict goes completely against this understanding.

The SC judgement is reflective of the growing conservatism in India. Most opposition to any expression of an openness around sex and sexuality in the recent past has been through the language of morality and culture – whether it is about inter-caste marriages or of any open assertion of love and romance between adults outside the institution of marriage; whether it is the issue of urban women accessing pubs and bars or it is around rights of bar dancers to their profession; whether it is about depictions in art or creative expressions attempting different aspirations of a changing society. With the rise of the right wing forces, this kind of moral policing has been on the rise.

Growing Resistance

Since the day of the SC verdict there have been visible, vociferous protests across the country and also in different parts of the world. The slogan from the very first day has been “No Going Back”.

The huge number of protests indicates that there are more voices to counter the fundamentalists that still speak the language of “unnatural” and “danger to society”. More crucially, the intersectional dialogues that have been part of the activism of political queer formations with other civil rights and people’s

« After having had an institution of the State reject the Victorian norms of sexual behaviour, we were all back into an era of regulated sexuality. »

movements too are becoming more visible and present.

On 26th January, groups in Delhi marched to “Reclaim the Republic” for rights of marginalized people and communities as India celebrated its 64th Republic day. Representatives of several progressive movements including women, labour rights, Dalit rights, disability rights, child rights, human rights, legal rights, queer, students groups and others, gathered for a programme to reassert the shared vision that everyone be included in the promises of this Republic.

There is No Going Back

The widespread positive media coverage and this solidarity and connect with other movements gives hope. Visible changes in the mainstream work most for those who are not marginalised by other structures of society, whether it be class, caste, gender, region, ability. But these protests also work towards strengthening the struggles of those who are either more visible because of our gender and sexuality or face continual violence on the streets and in homes.

The two pride marches that have happened since the review was dismissed also reflect this. In Bombay, the Queer Azadi march this year on 1st February, the sixth in the city, saw

more people than last year. It was attended by over 2000 people and there were few masks in sight. The slogans were of Azaadi (freedom) of all kinds for all people from different structures of violence and many unfair laws.

And Guwahati, the capital of the North-East state of Assam had its first pride march on 9th February, in the face of imminent attack. A hundred or so LGBT persons and their supporters marched shouting slogans and singing songs with placards and flags. There were some faces covered in masks, a sometimes necessary precaution in times of increasing right wing violence against all minorities, and there were also black arm-bands, in protest against the racist murder of a 19 year old student who had migrated to Delhi from a north eastern state.

The true struggle lies in a concerted resistance to the cultural and political right with other movements. ■

TIMELINE

- 1861: Section 377 of the Indian Penal Code, banning homosexual relations, entered into force by the British Raj.
- 2009: Delhi High Court finds Section 377 unconstitutional. Homosexual sex is decriminalized.
- December 2013: The Supreme Court reversed the Delhi High Court order, reinstated Section 377 recriminalizing same-sex relationships .

Although Sri Lanka boasts of being a multi-cultural, multi ethnic, multi religious country which celebrates diversity, the sad fact is that for the many LGBT persons residing in this country, the situation is unbearable.

Lesbians in Sri Lanka Face Double Discrimination

BY: **ROSANNA FLAMER-CALDERA, EQUAL GROUND, SRI LANKA**

Sri Lanka remains one of the 80 plus countries in the world that criminalizes homosexuality. Until 1995 the Penal Code of 1883, only held males guilty of homosexuality, a criminal offense. However, with its amendment in 1995, lesbian and bisexual

(LB) women were also criminalized under the same Penal Code. The laws of the country remain discriminatory; promoting discrimination and stereotyping in society towards lesbians, gays, bi-sexuals and transgender people.

Double Effect

Sri Lanka is one of the many countries where the extreme violation of women's rights is not yet an issue of the past. In this country still, women are viewed as less than their male counterparts both at state level and in civil society and especially within families. The inequality that women face is truly overwhelming. The simple fact that men are more likely to inherit land over women can be considered a high level of discrimination. The laws, together with archaic cultural practices put women at risk in a number of ways including but not limited to; heightened poverty and harder life struggles, abuse-domestic and otherwise, different forms of violence and so on.

In a country with high moral values and religious beliefs, Sri Lankan LB women are faced with a dilemma. LB women are first marginalized as women in Sri Lankan society and further marginalized because of their sexual orientation. The double effect has great impact on the lives of LB women in the country ranging from social exclusions to violence being imparted on these women.

Mostly Negative

The way sexuality is perceived in Sri Lanka is highly influenced by the traditional beliefs and cultural practices of the country's people. Heterosexuality between consenting adults is

seen as the charmed/accepted sexual orientation and anything outside of that is considered unnatural and unacceptable and criminal.

Within society, people's attitude towards homosexuality is mostly negative beginning in the families and extending to the communities. This negativity takes many forms and is expressed in different ways leading to very violent acts such as torture, forced psychiatric treatment, threats, blackmail and so on.

In same sex relationships the women's ability to negotiate is also hindered, and domestic violence between partners goes unpunished as LB women are not able to report these acts.

faced by women accelerate daily in this country the authorities continue to sit on their hands and ignore the plight of the many women who face unprecedented forms of violence and intimidation merely based on their sexual orientation.

The need to decriminalize homosexuality and place nondiscriminatory laws to protect Sri Lanka's LGBT population remains unaddressed by the state and the LGBT citizens of this country continue to languish under the heavy cloak of criminalization, stigma and discrimination.

It is time, in this the 21st Century, to do

« Lesbian women are first marginalized as women in Sri Lankan society, and further marginalized because of their sexual orientation. »

This is usually due to the fact that they fear being charged and imprisoned by the state, being ostracized by family and friends and being shunned by society.

Joint Suicide

Over the past few years there have been reports of suicides where LB women have committed suicide either individually or jointly with their same sex partner in order to escape the issues they face in their communities and with their families.

Forced marriages have been reported where LB women are forced by their families to get married and are expected to lead normal heterosexual lives. Rape as a means of fulfilling marital obligations and violence in general are a way of life for the many LB women who are forced into heterosexual marriages. Women feel extremely helpless and more than anything fear that they will never be able to lead lives that are fulfilling and pleasing and a true reality for themselves.

Yet To Be Addressed

Most Women's organizations and Women's rights workers in Sri Lanka are yet to recognize and embrace the issues faced by LB women. While the problems and violence

away with archaic laws and show the world that although we are a small country, we are rich in diversity and are truly tolerant, accepting and compassionate – justly a land where Buddhism flourishes in its truest form. □

Et historisk tilbakeblikk: Menneskerettigheter og seksuell orientering

AV: GRO LINDSTAD,
DAGLIG LEDER I FOKUS

«If gay and lesbian people are given civil rights, then everyone will want them». Sitatet, som er hentet fra et jakkemerke jeg så for noen år tilbake, symboliserer noe av retorikken som har blitt brukt, og fremdeles brukes for å si at menneskerettigheter ikke skal gjelde for alle.

I 1948, etter 2.verdenskrig, satte delegater fra alle deler av verden seg ned ved forhandlingsbordet i San Francisco for å diskutere menneskerettigheter. Det resulterte i FNs Menneskerettighetserklæring, som i sin artikkel 1 sier at «Alle mennesker er født frie og med samme menneskeverd og menneskerettigheter.» Artikkel 2 sier blant annet at «Enhver har krav på alle de rettigheter som er nevnt i denne erklæring, uten forskjell av noen art, f. eks. på grunn av rase, farge, kjønn, språk, religion, politisk eller annen oppfatning, nasjonal eller sosial opprinnelse, eiendom, fødsel eller annet forhold.» Samtidig som grunnleggende menneskerettigheter ble utviklet så vi også en gryende bevegelse og organisering av lesbiske og homofile, og siden 1948 har dette spredd seg over hele verden.

Straff og mord

Mellom 5000 og 15 000 homoseksuelle døde i tyske konsentrasjonsleirer under Holocaust. Homofile fanger ble tvunget til å gå med rosa trekant på draktene sine. Dette gjorde dem lett gjenkjennelige, og de ble stadig utsatt for ydmykelser. Først i 1985 gikk den tyske presidenten Richard von Weizaker offentlig ut og vedkjente nazistenes drap av homoseksuelle.

Det er viktig å huske at da de grunnleggende menneskerettighetskonvensjonene, som konvensjonen for politiske og sosiale rettigheter og konvensjonen for økonomiske, sosiale og kulturelle rettigheter, ble vedtatt av FN tidlig på 60-tallet, og så ratifisert av de enkelte medlemslandene, var homoseksualitet fremdeles straffbart i mange land rundt om i verden. Seksuell orientering eksisterte derfor ikke som eget grunnlag i artikkel 2 i menneskerettighetserklæringen. I Norge var seksuelle

relasjoner mellom menn straffbart frem til 1972, Norsk Psykiatrisk Forening opphevet homoseksualitet som sykdomsdiagnose i 1977 og Sosialdepartementet fjernet diagnosen i 1982, mens den Norske kirke fremdeles i dag jobber med sitt syn på homofili.

Økende anerkjennelse

Fra å ha vært ansett medisinsk som en sykdom, av kirkene som synd og av lovverket som straffbart, har lesbiske, homofile og transpersoner blitt synlige gjennom en styrket bevegelse av aktivister og organisasjoner, og en tydeligere inkludering i rammeverket for menneskerettighetene. Beskrivelsen «andre forhold» i artikkel 2 i menneskerettighetsdeklarasjonen tolkes i dag til å inkludere seksuell orientering.

FN har, etter altfor mange år i nesten total taushet, blitt stadig tydeligere. Det startet med at FNs Menneskerettighetskomité i 1992 godtok en australsk klagesak. Toonen vs. Australia ble en viktig sak i mange år fordi komiteen ga Nicholas Toonen medhold i at delstaten Tasmania hadde straffelovsparafer om seksuell orientering som var i strid med konvensjonen om politiske og sivile rettigheter.

På midten av 90-tallet gjorde FNs Høykommissær for flyktninger en grundig analyse og tolkning av FNs Flyktningkonvensjon, som førte til at seksuell orientering ble anerkjent som grunnlag for forfølgelse og krav på asylstatus. I desember 2011 kom den første FN-rapporten som tok opp seksuell orientering og kjønnsidentitet. Blant reaksjoner fra mange statsledere kom følgende fra Hillary Clinton, som da var utenriksminister i USA: «Now, we must go further

FOTO: UN FREE & EQUAL

and work here and in every region of the world to galvanize more support for the human rights of the LGBT community. To the leaders of those countries where people are jailed, beaten, or executed for being gay, I ask you to consider this: Leadership, by definition, means being out in front of your people when it is called for. It means standing up for the dignity of all your citizens and persuading your people to do the same.»

Iran, Mauritania, Saudi Arabia, Sudan, Somalia og Yemen har fremdeles dødsstraff for homoseksualitet, og 73 land i verden har bestemmelser i nasjonal straffelovgivning som gir fengselsstraff inntil livstid. FNs Generalsekretær lanserte i 2013, sammen med Høykommissæren for menneskerettigheter, en kampanje med tittel «Free and Equal» for å bekjempe diskriminering på grunnlag av seksuell orientering og kjønnsidentitet, og for å tydelig markere at menneskerettighetene gjelder oss alle.

Eller som Desmond Tutu sier det: «Apartheid and homophobia are both crimes against humanity». □

AV: GURI IDSØ VIKEN,
SKRIBENT, FORFATTER
OG WEBREDAKTØR

FOTO: GRO LINDSTAD

Et privat anliggende?

Fra homofil babyboom til alternative livsvalg

Det er få saker som ikke er offentlig anliggende lenger. Jeg inviterer herved kvinnebevegelsen lenger inn i privatlivet.

«Vi trakasserer ikke homofile i Russ-land, vi mener bare at hvem man ligger med hører privatlivet til». Setningen stammer fra en gjennomsnittlig russer jeg nylig møtte under en lokal Eurovision-finale. Mens første påstand faller på sin egen urimelighet all den tid det fins nok av bevis for det motsatte, er den andre langt mer interessant. For hva betyr det egentlig at noe hører privatlivet til? At man ikke bryr seg? Eller at det er uakseptabelt? Og hvor går grensa? Før eller etter sosiale medier?

Det kan vi også spørre kvinnebevegelsen om. Den har oppnådd mye gjennom historia, men også her har det private vært lite interessant. Det har handlet mye om stemmerett, likelønn, styrerepresentasjon og barbedokker, men mindre om folks egne, såkalte personlige valg. Eksempelvis har valget om ikke å få barn fått ligge i fred. Dagens foreldre kan takke kvinnebevegelsen for all politisk tilrettelegging gjennom historien for at man skal kunne stifte familie uavhengig av partner og til en viss grad legning, og dessuten for at man skal kunne få barselpermisjon og deretter fortsette å jobbe som før. Det kan virke som om det gir en reell valgmulighet for egen framtid, men for oss som velger å la være å få barn, oppleves det ikke alltid sånn.

Du trenger ikke lange oppholdet i medie-verdenen for å se at den i stadig større grad domineres av en sterk, heteronormativ oppfatning av hvordan man bør være og hva man bør ønske seg. Alt fra reklamer til tv-serier til selve våre hovedkanaler for såkalt privat kommunikasjon med hverandre, sosiale medier, drukner i folk som leker mor, far og barn og går tur med hunden. Andres hverdagsbilder med tilhørende tommer opp blir tonegivende for hva du ønsker eller burde ønske deg, godt støttet av mediens innbringende annonsemarked og algoritmer.

I dette bildet blir barnløshet i alt for stor grad en mangel, en sykdom eller en selvpåttatt tilstand motivert av ønsket om karriere, luksuserier og sene middager på restaurant. Vi snakker ikke høyt om frivillig eller ufrivillig barnløshet, det regnes som en privatsak. Litt som å være homo i Russland, altså.

Det er ikke lenger så alternativt i lhbt-miljøet, som har opplevd en for mange etter lengtet babyboom de siste årene. Fra et heterofilt perspektiv er det bare å kondolere. Mens jeg før kunne misunne mine homofile kompisser for at de slapp andres mas om når den første ungen kom, er det nå ingen steder kampen for et liv med barn, rekkeløs og evig

lykke i ring på fing er større.

Å få barn eller ikke å få barn er selvfølgelig et sammensatt spørsmål, og ære være alle som tillater ulike foreldresammensetninger. Men når det også oppleves som stadig vanskeligere å være homo og barnløs, tenker jeg at vi har begynt i feil ende. Hvis det regnes som en verdi å reproducere seg, vil nødvendigvis en samlivsform som ikke naturlig produserer avkom regnes som mangelfull. Det er det ingen grunn til i 2014. Verden er overbefolket, vi burde kunne være like glad for alle barn som ikke blir født som for de som blir det.

Det er ikke tilfeldig at vi finner eieren av Facebook blant verdens rikeste. Privatlivet har ikke bare det nye offentlige, men også big business. Det private er ikke lenger så privat, det deles med tusenvis av tilhengere og kan kjøpt ende opp som førstesidestoff i ei net-tavis nær deg. Kvinnebevegelsen må ta inn over seg at vår lykke og våre samlivsformer defineres som stadig mer utopiske, stereotype idealer i såkalte private kanaler. Da kan vi ikke lenger gjøre som russeren jeg møtte og late som om privatlivet ikke raker noen. Vi må ta flere debatter, identifisere flere utfordringer og systematisk motarbeide diskriminerende faktorer, ikke bare i arbeidsliv og offentlighet, men i aller høyeste grad også på våre private arenaer.

Kanskje kan neste års 8. mars-tog gjennomføres like mye virtuelt på Facebook som med ropert utenfor LO-kontoret? Jeg deltar gjerne i begge kanaler. □

« Verden er overbefolket, vi burde kunne være like glad for alle barn som ikke blir født som for de som blir det. »

We are (still) here. And staying...

The question of acceptance and inclusion of lesbian women in the women's movements has given rise to an odd and rather distorted conversation.

BY: **DAWN CAVANAGH,**
DIRECTOR, COALITION
OF AFRICAN LESBIANS

We stood on the pavement. All twenty of us. Yet another woman had been raped. We shouted and sang and danced the defiance that coursed in our veins. This had to come to an end. We would be standing outside this court for many more days. Weeks.

Months. Demanding the best form of justice that this criminal injustice system was capable of offering, given it was run and populated by old white men whose take on women's right to autonomy over our own bodies and lives was weak and shaky. We would stand here. All day. Every day. And when the week of protest action ended and we made plans to find a lesbian bar, we counted fifteen of us. Lesbians. What did this mean?

have been told "...we understand that these are important issues, but we must prioritise issues here and let's face it, if we include your issues in this document, then we will distract and detract from the real issues that the majority of women face...". Or even, "we know these are important issues and of course you have rights as women and the right to defend these rights, but we really need to focus on bread and butter issues". As though sexuality is not an issue of economic justice when so many young women with same sex desire are forced out of home, school and community and left out on the street to fend for themselves. Is this not a bread and butter issue? This way of viewing what is a credible and acceptable women's rights issue spans the globe. It is not particular to Africa.

Not a Priority Issue

A more recent experience in this same vein unfolded in September/October 2013 at the ICPD Regional review meeting for Africa in Addis where, in the civil society meetings

PHOTO: FLICKR / SAMANTHA MARX

with women are in and a part of this movement. This is our movement. We have created it alongside straight identified women and others. This work spans many decades, longer. So this articulation about how we are being excluded must be examined more closely. Excluded from where? Which part of the women's movement is doing this work of exclusion?

We sit in many coalition and alliance spaces as an integral part of the women's movements and we know we are amongst friends. We have together shifted the focus of our women's rights work so that it is about some of the core common issues such as autonomy that we share from our standpoint as women, regardless of and because of our various identities and other differences. We have together begun to show that organising by identity produces and/or sustains minority communities and groups. Whilst organising by issues means we converge as movements around particular political moments and around particular spaces. We diverge as we need to.

Across the regions, the women's movement will continue to be political home to many of us. We are not waiting to be invited in. We are not knocking on the door waiting. We do not seek permission for "our issues" to be considered as women's rights issues. We have been and are here. Our rights are women's rights regardless of and maybe even because of whom we had sex with the night before. □

« Is this not a bread and butter issue? »

The Others

The question of the acceptance and inclusion of lesbian women in the space of the women's movements has given rise to an odd and rather distorted conversation which goes like this: "Women in the women's movement are homophobic". "They exclude lesbian women and women with same sex desire who do not identify as lesbian". The conversation reflects real and old struggles that will not go away and real pain carried by many of us.

Here, we remember the Maputo Protocol and the tension over whether such issues, the issues of "these people" or on better days "you people" were actually women's rights issues. "Are lesbian issues women's rights issues?" "...they seem to fit better in that other movement..."

In other instances, the contestation for political space, voice and visibility by women with same sex desire and in same sex relations

some reproductive health service providers and some from the women's movements demonstrated clearly where they stand on sexuality and its link to autonomy – that this is for them not a priority issue. After good group discussions, a wide range of sexual and reproductive rights were articulated and reflected in small group documents.

During the collation of the small group discussions after the meeting, this language was mysteriously and unilaterally removed - references to abortion rights, to sexual orientation and gender identity and expression and to comprehensive sexuality education were removed from the civil society position documents. The harm caused by this kind of organising is deep, especially for newcomers to the movements.

We Are the Women's Movement

But there is a twist to the tale. We are the women's movement. Women who have sex

BY: **FIDELINA SANDOVAL,**
HONDURAN JOURNALIST
IN EXILE IN GUATEMALA

TRANSLATED BY: **KATE WILSON**

In Guatemala, the state consistently violates the rights of sexual minorities, especially transgender people. The right to work is one of the principal rights denied to transgender people, leading them to frequently have to “choose” between hiding their gender identity and getting the job they want, or assuming their gender identity and accepting reduced options.

Walking

the Streets of Guatemala

PHOTO: FLICKR / JULIO SERRANO ECHEVERRIA

Ale Cuezzi owns a beauty salon in the center of Guatemala City. She is a psychologist and on the point of completing a law degree at San Carlos University. However, despite her education, she was forced to open this business to survive, because she is transgender. Although discrimination by a private enterprise or the State has been a punishable offence in Guatemala since 2002, transgender people are still denied employment.

Like Ale, hundreds of transgender individuals are forced to abandon their professional aspirations, because their gender identity means their job applications are rejected. This situation is reflected in the report "Diagnosis of Health Needs and Services Available to the Transgender Population in Guatemala," carried out by AIDSTAR One. According to the report, the employment situation reported by the transgender women interviewed indicates that more than 40 percent are sex workers, 16 percent work as stylists, 11 percent as traders, 5 percent as artisans and 3 percent as beauticians. The remaining 24 percent state their occupation as “other,” and this category includes teachers, waitresses and NGO workers, among others. Of those who stated their only or principal occupation as sex worker, 40 percent had only received a primary

education. This low level of education combines with other factors such as social stigma, discrimination or poverty, to limit the employment opportunities available to the transgender women interviewed.

Studies carried out by the Pan American Health Organization reveal that transgender people live under constant stress as a result of the social stigma and discrimination they face in their everyday life, both in the private and the public sphere.

Ale is now 33 years old. Twenty years have passed since she began her gender transition. In many places where she sought employment, she was rejected for her appearance, including by the Public Ministry (MP) and the Judicial Body (OJ). "At the MP, I was passed around to 20 people and none of them replied to my application because I was transgender. They put you in a circle you can't escape from. By denying you the opportunity of an administrative job, the city itself pushes you to seek alternatives. Some transgender people don't have the support of their families, and that forces them into sex work." Ale is currently doing an internship at the OJ. "They kept telling me there were no positions until I spoke to a judge and got in."

"In private business, you are man or woman"

"Unless you set up your own business, they are not going to give you a job. You have to be impeccable for a private company. You are either a man or you are a woman, you can't come with certain styles, mannerisms or affectations because they will immediately terminate you. In the public sector, it is even more difficult, as almost all the jobs involve serving the public. You will never see a transgender at the service counter. You can't teach; that is why I have never practiced, because if I had, I could not say I was transgender. A transgender person who wants to work as a teacher gets relegated to being a stylist, or working in a diner," says primary school teacher Ingrid Orrego.

Ingrid opted for a political more than a physical identity, defending the rights of the transgender community. She has worked for 10 years in the Guatemalan Red Cross as a technician in the HIV Prevention Program. "You have to give things up, let go of something you feel is part of your identity, in exchange for having a job, an income. Although the Red Cross has given me space to be able to say I am transgender, I have had to give in a little too: before I dressed like a woman, but I have had to give that up. I don't know how they would

« **250 to 300 transgender persons offer their services every day in the city’s historical center, and 60 percent of them are minors.** »

react if one day I showed up in women’s clothes. Transgender people are relegated to a condition that is not full respect for human rights. Many work in the production of accessories or fashion design so it becomes one of those stereotypes, lacerating the process of gender identity”.

The Office of the Ombudsman for Human Rights (IPDH) is well aware of this situation. “The majority [of transgender people] have to find a way of being self-employed, running their own business. In Guatemala, it is typical that they cut hair, they cook. I only know one case of a transgender woman who has her own business and is doing an internship at the Judicial Body; this is the only case I know where there is no discrimination for being transgender. Most work for themselves, and if they don’t find work, they resort to the sex trade,” said Rony Hernández of the IPDH.

Street Walking

“I walked the streets.” This is how Astrid Jhons begins her story about her experience as a sex worker. For her, there is no difference between being a sex worker and transgender, although she left the streets a long time ago and now works as a stylist. Since I went to prison over a fight, I have not been back to sex work. In jail, they abused us, called us huecos (cavities), even the guys from the penitentiary system,” explained Astrid.

According to figures published by the organization for transgender people Queens of the Night (OTRANS), 250 to 300 transgender persons offer their services every day in the city’s historical center, and 60 percent of them are minors

ASTRID JHONS, EX-SEX WORKER, CURRENTLY A STYLIST. PHOTO: FIDELINA SANDOVAL

The Gender Identity Law

The Gender Identity Law seeks to promote legal and institutional changes that would allow changes of name, image and sex, so that transgender people’s identity documents can be adapted, guaranteeing them full enjoyment of their human rights. The bill was written in 2012, but has not yet been presented to the National Congress.

“The time is not right, was the response we were given by a congresswoman we thought was progressive when we asked for her support in bringing this law before the legislature. This reflects the conservatism of the majority of the Guatemalan population. I think that if our public servants acted in accordance with the lay State and created public policies that favored sexual diversity, we could all exercise our rights free from moral ties,” Ingrid pointed out.

Ingrid, Ale and Astrid hope that this law will be passed so that their personal identity documents can reflect their gender identity.

“I would like for (the law) to be passed one day. When I went for my first ID card, it was really hard to get. They told me I lacked masculine features and that I would have to be more of a man before they would give it to me,” Ingrid recalled.

For Ale, there is no moment more shameful than when she goes to process her driving license and they call her by her biological name.

One day, Ale hopes to reach her goal of becoming a judge, Ingrid would like to complete her university studies. Astrid seeks to specialize in high fashion. □

ALE CUEZZI, PSYCHOLOGIST AND LAW STUDENT, WORKS AS A STYLIST IN THE CENTRE OF GUATEMALA CITY. PHOTO: FIDELINA SANDOVAL

TERMINOLOGY

Transgender

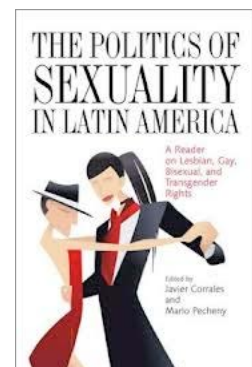
An umbrella term (adj.) for people whose gender identity and/or gender expression differs from the sex they were assigned at birth. Transgender people may or may not decide to alter their bodies hormonally and/or surgically.

Transsexual (also Transexual)

An older term which originated in the medical and psychological communities. While some transsexual people still prefer to use the term to describe themselves, many transgender people prefer the term transgender to transsexual.

(Editor’s note.)

BOKTIPS!

Javier Corrales and Mario, Pecheny

The Politics of Sexuality in Latin America: A Reader on Lesbian, Gay, Bisexual, and Transgender Rights

Representing a range of contemporary works by scholars, activists, analysts, and politicians, the chapters address LGBT issues in nations from Cuba to Argentina.

PHOTO: FLICKR / PIM HORVERS

Battle for «third gender» continues in Nepal

BY: **MANESH SHRESTHA,**
JOURNALIST, KATHMANDU

Nepal's judiciary has been progressive in granting rights to the "third gender" and other sexual minorities. But the society has not completely accepted them, nor have the authorities implemented the court's orders.

Ritu (27) is a sex worker. Coming across her in the streets of Kathmandu, one could easily mistake her for a woman. But she is transgender. With prostitution illegal and no designated red light area in the capital of this Himalayan country, hers is a difficult life.

In early February, she and her transgender friends were beaten up one evening as they were getting into a taxi after visiting a bar around 11 pm. "I was not beaten much because I ran away, but my friends were pulled out of the car and beaten with the police staff, their hair pulled. They have wheal marks on their thighs, and one has developed hearing problems," she said as she held back tears.

The next day, while she was walking at dusk, police took her to the station and told her not to walk the streets. "Where are our rights? We are people like everyone else," she said to them. "Can't we even walk?"

Legal Battle

It was because of such continued harassment from the police, including sexual, that activists for sexual minority rights petitioned the

Supreme Court in 2005 demanding that such harassment be stopped and the community be granted the same rights as the rest of the population. "We argued that the system discriminated against sexual minorities and the law did not protect them," said Hari Phuyal, the lead lawyer in the case. The court sought the opinion of various government ministries and issued its verdict in December 2007.

The ruling was a landmark. The court ruled that being homosexual or transgender was not a disease, but a natural phenomenon. It also ruled that sexual minorities could not be discriminated against. They had to be treated with respect and dignity. "The ruling annulled the legal provision that labelled homosexuality 'bestiality and unnatural sexual act' and a criminal offence,"

said Phuyal. "It said that sexual relationships between two consenting adults fall within the private domain, and the state has no jurisdiction over it."

As an immediate effect of the ruling, official harassment stopped and some transgender people got citizenship certificates (as the national identity card is known). On it, they were allowed to choose to be categorized as "third gender", also known as "other," rather than as male or female. But such certificates were issued by local officials at individual discretion based on the court ruling but without a formal government directive. It was only last year that the government finally issued a directive, which also extended to educational institutions' student records.

« The problem is deeper than the law. Society has not accepted the existence of transgender people. »

Hollow Victory

Nevertheless, the bureaucracy has made this concession reluctantly. No government provision exists to reissue citizenship certificates to transgender people under the new system for those who had already taken them out as male or female. A writ petition was submitted to the Supreme Court in late 2013, demanding reissuance.

Badri Pun got a citizen certificate as a third gender in 2010, but was subsequently refused a passport. When he went to court in 2011, the court ordered the Ministry of Foreign Affairs to change the computer software and issue a passport, but the court order has not been implemented. After vigorous activism, the government agreed to count the number of people categorized as third gender during the 2011 census. This was a precedent at the global level. When the census result came, the “others” numbered zero. Activists said that the enumerators had not been properly trained and that the conservative government did not want to disclose that third gender existed. But according to the Election Commission, of the twelve million voters in the country, 155 were of the third gender during the November 2013 general elections.

The problem is deeper than the law. Society has not accepted the existence of transgender people. It was only a few years ago that the 36-year-old Pinky Gurung, president of Nepal’s best known sexual minority rights advocacy group *Blue Diamond Society*, came out completely. “It was my brother’s wedding and I dressed up as a woman to tell my extended family of my nature,” she said. “In

A TRANSGENDER HOLDS HER CITIZENSHIP CERTIFICATE THAT INDICATES SHE IS MALE. THERE IS NO LEGAL PROVISION FOR CITIZENSHIP CERTIFICATE TO BE REISSUED WITH “OTHER” FOR GENDER. PHOTO: AYUSH KHADKA

2003, when I appeared in a television interview with my face blurred, my father recognised my voice and later confronted me.” Even then, she dared only indirectly tell her family of her true identity. “I would leave brochures at home and talk about the existence of third gender,” she added.

In a Limbo

Ritu, who does not want to give her full name or be photographed, was forced to leave

BHUMIKA SHRESTHA: IT IS IMPORTANT TO JOIN POLITICS TO HAVE THE COMMUNITY’S VOICE HEARD WHILE POLICIES ARE MADE. PHOTO: AYUSH KHADKA

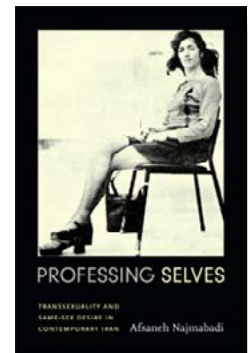
her home in a town in southern Nepal several years ago when her family discovered her secret. She ended up in prostitution. “Who wants to be a sex worker? But I had no option,” she said.

Gurung estimates that there are about 400 transgender sex workers in Kathmandu, a city of three million. In one of the poorest countries of the world, job opportunities are limited. The degree of harassment of sex workers depends on the policeman in charge and Gurung feels that it has increased lately, after Ramesh Kharel became the Kathmandu police chief. Kharel’s explanation is that “these people are involved in criminal activities. They are looting. The police are just conducting a combing operation.”

Bhumika Shrestha, 26, a transgender and a budding politician feels that the victories that have been achieved need to be institutionalised and the struggle must be continued. She was a candidate in the last year’s elections, but did not win a parliamentary seat. “At the ground level, more awareness needs to be created about us. At the political level, we need to build on what rights have been established,” she said. “We cannot start from scratch again. That would be a long battle.” Rights of marriage, inheritance, and the right to adopt a child are some of the legal rights that Nepalese sexual minorities still lack. But above all, “tra-

ditional Hindu society of Nepal must accept us,” Shrestha concludes. □

BOKTIPS!

Afsaneh Najmabadi

Professing Selves: Transsexuality and Same-Sex Desire in Contemporary Iran

The author describes how the domains of law, psychology and psychiatry, Islamic jurisprudence, and biomedicine became invested in distinguishing between the acceptable “true” transsexual and other categories of identification.

ET MØTE MED:

Luca Dalen Espseth, rådgiver for prosjekt Kjønnsmangfold i Landsforeningen for lesbiske, homofile, bifile og transpersoner (LLH)

- kritiserer norske myndigheter for å bryte transpersoners rettigheter.

Hva bør kriteriet være for at en person skal kunne endre juridisk kjønn?

Jeg mener alle mennesker som er voksne og forstår/ blir informert om de juridiske og potensielle sosiale konsekvensene av å endre juridisk kjønn bør kunne gjøre dette.

Hvordan vil du beskrive norske myndigheters gjennomsnittlige kunnskap om trans? Dårlig, middels eller god?

Middels. De vet at det finnes folk som er trans, og de fleste mener vi burde kunne få behandling om vi trenger det. Men de forstår ikke at transfolk har kjønnsidentitet på nøyaktig samme måte som ikke-transfolk. Vi hermer ikke etter ikke-transfolk sitt «ekte» kjønn. Kjønn er bare summen av det vi til en hver tid driver med og som vi samtidig kaller kjønn.

Hva er feminisme for deg?

Troen på at alle kjønn er likeverdige. Feminisme innebærer friheten til og fra kjønn, altså at alle skal respekteres for sin identitet, få gjøre og se ut som de vil uten å bli sanksjonert på bakgrunn av kjønn. I tillegg mener jeg at feminisme innebærer frihet fra å bli «kjønnet» av andre mennesker, altså frihet fra å bli plassert i en kjønnskategori og møte forventninger på bakgrunn av den.

Det høres utopisk ut?

Jeg har aldri sett noe galt i å sikte mot det man faktisk vil ha. Norsk likestillingspolitikk sikter mot middelmådighet. Jeg mener at det er et overgrep mot unger å fortelle dem at de «er» jenter eller gutter og så forvente at de skal tilpasse seg. Alle kidsa sliter jo i dette landskapet av femininitet og maskulinitet. Ting som voldtekt og spiseforstyrrelser er resultatet av at de ikke fikser å forholde seg til alle disse forventningene.

Hva ser du mest frem til i året som kommer?

På vegne av LLH sitter jeg i en ekspertgruppe som skal utrede behandlingstilbudet for transfolk og kravene som gjelder for å kunne endre juridisk kjønn. Dette arbeidet er meget spennende. Jeg gleder meg til det som forhåpentligvis blir et dramatisk løft for transpersoner når det kommer til juridisk anerkjennelse av kjønnsidentitet og tilgang til god medisinsk behandling.

Hvem ville du stått fast i heisen sammen med?

Bent Høie, så kunne jeg forklart ham alt om kjønn og hva han trenger å vite for å forstå viktigheten av et bredt og godt behandlingssystem for transfolk, juridisk anerkjennelse av kjønn, generell lhbt-politikk, likestillings spørsmål, og så måtte jeg nok messa litt om reservasjonsretten.

Ja eller nei til OL i Oslo i 2022?

Nei til OL uavhengig av hvor og når. OL har på ingen måte den funksjonen man tenkte det skulle ha. Det er blitt et politisk kapitalistisk nasjonalistisk maktpill.

På filmplakaten!

God Loves Uganda

Av: Bard Ydén, festivaldirektør for Skeive Filmer

God Loves Uganda er en viktig og provoserende film, en film det er vanskelig å forlate upåvirket.

Filmen følger en gruppe amerikanske misjonærer fra organisasjonen International House of Prayer (IHOP) i deres arbeid for å omvende Ugandas befolkning til den kristne tro.

Scott Lively, en av kirkens ledere, er en av hovedgrunnene til at Ugandas regjering introduserte «the anti-homosexuality bill», et lovforslag som i verste fall betyr dødsstraff for homofile i landet. Lively godkjenner personlig ungdommene IHOP sender til Uganda. Selv om de unge misjonærene i filmen virker velmenende og ikke direkte sprer hat, tar de klart avstand fra homofili, og i sine metoder for å omvende lokalindivider kan siste virkemiddel være direkte trusler. Landets lovforslag om dødsstraff for homofile har de ingen kunnskap om.

Det er fra høyeste hold vranglæren og hatet kommer, og det er homofili som står øverst på agendaen. Og når de beskriver homofili dreier det seg alltid om den seksuelle akten, aldri om kjærlighet blant to av samme kjønn. Ifølge Lively er homofili langt på vei i sin kamp for å ta over verdensherredømmet og ødelegge sivilisasjonen, og har allerede tatt kontrollen over hele USA, organisasjoner som FN og UNICEF, samt de fleste frivillige hjelpeorganisasjoner. Homofile og de vestlige land får skylden for all ondskap og umoral i verden, deriblant nazismen, og eneste redning er IHOP.

Det er skremmende som tilskuer å være vitne til spredningen av slikt hat i nestekjærlighetens navn. Stadig blir lokale forkynnere opplært og sendt ut for å spre Herrens gode budskap til steder de amerikanske misjonærene ikke når.

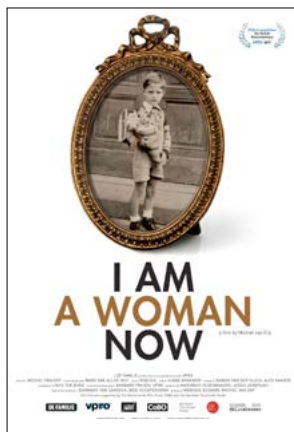
Filmer som «God Loves Uganda» burde få et liv på kino og ikke bare på filmfestivaler. Skal man komme spredningen av hat til livs må informative filmer som dette gjøres lettere tilgjengelig for et bredere publikum.

Regissør: Roger Ross Williams
Utgitt: 2013.

I am a woman now

Av: Vanja Ødegård, styremedlem i Skeive Filmer

Hva innebærer det å være en ekte kvinne? Må man nødvendigvis være født som en? Dette er spørsmål som stilles i filmen I am a woman now hvor vi følger

den første generasjonen av transkvinner i Europa. Vi får innblikk i historien til individer som er pionérer innen kjønnsrekonstruksjonsoperasjoner. Mer enn det, så er det historien om personer som vil bli elsket og akseptert for den de er.

Vi følger en håndfull eldre kvinner fra Nederland, Tyskland og England og får høre deres individuelle historier. Forskjellige som de enn er, har de i alle fall én ting til felles: de er født biologiske menn.

Dette er en helt unik historie hvor filmskaperen kartlegger situasjonen for de første transekseuelle kvinner på 60- og 70-tallet. På den tiden var det kun én trygg mulighet for kjønnsrekonstruksjonsoperasjoner, og det

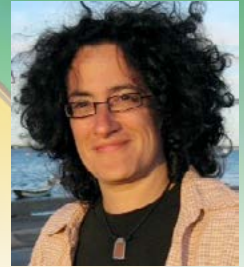
var i Casablanca hos den franske legen Georges Berou. Berou har desverre gått bort, men hans sønn representerer han og forteller hans historie på en rørende og verdig måte.

Filmens styrke er dens protagonister; sterke kvinner med en uenkelig sjarmer og stort mot. De deler ting fra livet sitt som er høyst personlig og til tider veldig sårt, men alltid med en ro og en forståelse for at dette er konsekvensene av livet de valgte å leve. En sjarmerende og vakert fotografert film som ikke bare tar for seg spørsmål om kjønnsidentitet, men også alderdom, kjærlighet og vennskap.

Regissør: Michiel Van Erp
Utgitt: 2011

Keeping Lesbians Visible In the Acronym Stew

Acronyms are presented with a genderless face. How can we keep lesbians from getting lost in the acronym stew?

BY: CYNTHIA ROTHSCILD, INDEPENDENT LGBT-SOGI-SRRH-WHRD ACTIVIST WHO WORKS WITH NGOS IN ACRONYM ADVOCACY.

It truly is a new era within the UN human rights system: who would have thought that within our lifetimes, sexual orientation and increasingly, gender identity, would play such a prominent role within these governmental spaces? Well, the answer to that question could depend on your own age... but let's say that in my lifetime of a couple of decades of watching this evolve, I wouldn't have thought these issues would be so consistently prominent, for better and for worse. But can lesbians remain visible amidst the call to merge our experiences under umbrella terms and acronyms?

Everywhere and Everything

"SOGI", or sexual orientation and gender identity, is an acronym and umbrella term sometimes welcomed by activists and often feared by states in intergovernmental spaces in all regions. From UN Treaty Bodies to the Universal Periodic Review (UPR) of the Human Rights Council, state reviews increasingly include some reference to discrimination related to SOGI.

In the Commission on the Status of Women (CSW), the Commission on Population and Development (CPD), and the Post-2015 development process that will replace the

Millennium Development Goals (MDGs), "LGBT issues" are present, and activists carrying SOGI agendas are making demands and in coalition leadership positions. Granted, both the topics and the people are still under attack and subjected to hateful homophobic verbal venom, but we are there and we are speaking of the details of our lives.

But one vexing question haunts: Whether we make our demands at UN, national or local levels, how do we get at specificity of people's experience under the umbrella terms? And more specifically, how can we keep lesbians from getting lost in the acronyms? Transgender people and bisexuals (and intersex people, for that matter) also get folded into the mix. But I am particularly interested in keeping lesbians' human rights experience prominent, and naming our truth. Sexism and misogyny (which I actually believe affect people of all genders) and gender inequality, generally, affect women and lesbians in particular ways, and it is up to "SOGI" and "LGBT" activist communities to surface these details.

A call for specificity

Our activist communities must be more specific wherever we can. For those of us who

bring our activism to the UN, this means when we submit reports for the UPR or to a UN treaty body such as CEDAW, we must not fall into the trap of putting forward a "genderless" LGBT face. When we talk to government officials, we need to ensure we don't present an "LGBT" monolithic picture. We must work harder to ensure there is lesbian content in research, documentation, and demands for action.

"SOGI" and "LGBT" don't impart nuance, so we must be better at naming human rights details that frequently mark lesbian lives, for instance, violence and discrimination perpetrated by family and community members, gender specific violations such as forced pregnancy or forced abortion and gendered experiences in health care and employment settings. Since SOGI advocacy is so prominent in intergovernmental spaces now, we owe it to ourselves to ensure the details of lesbian lives don't melt into the acronym stew. ▣

The use of SOGI (Sexual Orientation and Gender Identity) is more strategic and inclusive for human rights advocacy than LGBT (Lesbian, Gay, Bisexual, Transgender). Some sexual orientation and gender identity minorities do not identify with the LGBT label, contending that it is culturally loaded with Western centrism. (Editor's note.)

« Sexism, misogyny and gender inequality, generally, affect women and lesbians in particular ways. »

You are ecstatic. You just married the love of your life and can't think of anything else but spending your life with her. It has been tough, as she is Italian and has been living far away while working, but you hope you can now live together, have children and build your future.

No Order in Its Own House

– The UN and homosexuality

BY: **GERT CEVILLE-DANIELSEN, VICE-PRESIDENT, UN-GLOBE**

You decide to leave your job in Norway to move in with her in New York. She works for one of United Nations' human rights organisations and you are able to take a couple of years off work to join her.

Left Without a Cent

Then you meet the wall. Your marriage from Oslo is not recognised by her employer, the very UN which was founded to protect and promote human rights across the world. The UN policy states that the staff member's marriage has to be recognised by the staff member's government, which Italy does not. The UN does not budge. So you are stranded.

You are not recognised by her employer, she remains single in the UN personnel files, you cannot benefit from her insurance and should she ever die in service – God forbid – you are left alone, with no benefits from all the money she has invested into the Pension Fund over her 20 year long career with the UN. Not to mention that it would be impossible for the UN to assist you with a spouse visa to the US – you would have to travel on a 3 months' tourist visa – or to any other country, should she be transferred to anywhere else in the world. You could, at best, get a visa as her 'maid'.

Cold Reality for UN Staff

"It might sound like science fiction, or an unpleasant time slip into a less tolerant age," says Sheelagh Stewart, Treasurer of UN-GLOBE, a staff group for lesbian, gay, bisexual, trans and intersex (LGBTI) employees in the UN. "These are clearly discriminatory policies, but this is still the cold reality for most LGBTI persons working for the largest human rights organisation in the world. And this is for a European couple – never mind a Jordanian, an Indonesian or a Zambian."

Stewart also refers to the stigma and discrimination which still exist and seem so deeply engrained in the UN, while Ban Ki-moon rightly speaks out against homoph

obia and transphobia in Uganda, Nigeria and Sochi, and at the Human Rights Council in Geneva.

UN-GLOBE was established in 1996, has over 700 members in UN agencies across the world and challenges these policies and practices. In November 2012 UN-GLOBE met

colleague's social name wasn't easy, but we managed in the end."

He thinks much of it has to do with ignorance and lack of knowledge and many staff members feel uncomfortable when around LGBTI colleagues. However, as a step in the right direction, many UN entities – often in

UN-GLOBE'S BOARD MET WITH UN SECRETARY GENERAL IN 2012. FROM LEFT: UN-GLOBE VICE-PRESIDENT GERT CEVILLE-DANIELSEN, FORMER PRESIDENT DANIELLE HENRIPIN, SG BAN KI-MOON, FORMER SECRETARY KIERAN BURNS AND FORMER VICE-PRESIDENT, GABRIELLE RUSSO. PHOTO: UNITED NATIONS SECRETARIAT

with the Secretary General for the first time, and a Diversity Focal Point was established within the Human Resources Office in New York, but same-sex unions are still only recognised by UNESCO, UNAIDS and IFAD, while the World Bank and the IMF removed discriminatory practices a while back.

Statements, not policies

"There are good examples in some entities," says Alfonso Nam, President of UN-GLOBE. "Our fellow Bretton Woods institutions, the World Bank and the IMF, for example, are much more progressive, and we use these examples to gain headway in the UN, but it isn't easy. Even getting an e-mail address which appropriately reflected a trans

collaboration with the UN Human Rights Office – commemorate the International Day Against Homophobia and Transphobia on 17 May every year. Heads of various UN agencies also make statements, but have done little to change policy and practice. UN-GLOBE is trying to combat this.

A Coming Momentum

"We see a momentum now," says Stewart. "Ironically, the Sochi Olympics might also help us, as more people become aware of the discrimination. If the UN is to remain a relevant human rights organisation, it needs to put order in its own house," she concludes.

But for now, it seems many Member States and others in the UN beg to differ. □

Sexual Minorities at Work

At the World Bank

BY: **FABRICE HOUDART**
SENIOR COUNTRY OFFICER
FOR MAGHREB, MIDDLE EAST
AND NORTH AFRICA REGION

Are same-sex unions recognized at the World Bank?

Yes, thanks to the courageous lobbying of openly gay staff in the Staff Association! The Bank started recognizing both same and opposite sex domestic partners in the spring of 1998. In order to be eligible, staff must register their domestic partner by submitting a form with proof of financial commitment etc. However, these requirements have proved difficult in some cases, particularly when staff is from homophobic country/environment where having a joint lease or a common bank account is out of the question.

Do LGBTI employees hold the same benefits as other employees?

In 2002, additional benefits became available to registered same- and opposite-sex domestic partners of Bank Group staff. The benefits included insurance coverage, expatriate benefits, reassignment and pre-assignment benefits on change of duty station, and others. Strangely enough some discriminatory benefits remained on the books (such as domestic travel or parental

leave) until they were extended to domestic partners in 2013 after GLOBE – the World Bank LGBT employee Resources Group - lobbied Human Resources quite hard.

What discriminatory in-house practices may LGBTI employees experience at the World Bank?

Around 50% of our LGBT staff members are in the closet at work. LGBT staff routinely turns down potential overseas postings because the Bank cannot guarantee residency for their partner or ensure the security of their family in the country (recently Kenya and India refused to extend visas for domestic partners). Others decide to go to the field anyway without their family, with often disastrous consequences in their personal life. Recently, we have also had cases of staff members who refused to travel to Russia, Nigeria and India as they felt the anti-homosexuality regulations there could place them at risk of violence, arrest or work-related pressures. Human Resources is scrambling to address these emerging issues.

At the OECD

BY: **OSCAR VILLARREAL,**
HR PROJECT MANAGER,
OECD GLOBE CHAIR
SINCE 2012

Do LGBTI employees hold the same benefits as other employees at The Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD)?

According to regulations, OECD officials shall not be subject to any discrimination on the grounds of sexual orientation. As per registered partnerships, including same-sex couples, are treated exactly the same as married officials. Given the above, the OECD GLOBE association aims to ensure a non-discriminatory professional environment and encourages OECD management to adopt administrative policies that treat LGBT employees equitably.

What discriminatory in-house practices may LGBTI employees experience at the OECD?

Employees in same-sex relationships who are not biologically related to their partner's biological child (whether given birth by a lesbian partner or in the case of a surrogacy for gay couples) are not entitled to maternity leave, even if they may be the child's primary caregiver. Few exceptions have been treated, falling under the Secretary-General's discretionary powers. As per a GLOBE Initiative (2013), the Organisation is currently reviewing its maternity and paternity leave policies.

(The response above is given exclusively on a personal basis and under my capacity of OECD President of GLOBE. I am thus not speaking on behalf of the OECD.)

KVINNER SAMMEN SPØR:

Hvordan er det å være lhbt på arbeidsplassen?

Arbeidslivet er en særlig viktig arena for aksept og inkludering. For lesbiske, homofile, bifile og transpersoner er det viktig å kunne være åpen og seg selv på jobb uten å være redd for negative reaksjoner eller sanksjoner, mobbing eller konsekvenser fra karrieremuligheter. Å bli tatt med i det sosiale fellesskapet på jobben er også en helt vesentlig faktor i et godt arbeidsmiljø.

LHBT-senteret i Bufdir synes det er viktig å få frem forskningsbasert kunnskap om denne tematikken. Hovedbildet fra levekårsundersøkelsen blant lesbiske, homofile og bifile i Norge er at flertallet trives i arbeidslivet. Men forskning viser også utfordringer. 10 prosent sier at de har erfaringer knyttet til diskriminering pga sin seksuelle orientering. Svensk forskning har funnet at det forekommer diskriminering i ansettelsesprosesser, lønn og det å være leder. Et veldig viktig tema er åpenhet. I Norge svarer nesten tre av fire lesbiske og homofile at de generelt er åpne på arbeidsplassen. Tallet er bare om lag en av fire bifile kvinner og menn.

Det finnes lite forskning om transpersoner i arbeidslivet, men den forskningen som finnes trekker fram at det er betydelige erfaringer knyttet til diskriminering i arbeidslivet, og vanskeligheter knyttet til åpenhet. Den nye diskrimineringsloven gir et godt utgangspunkt for innsatsen på dette området.

Bjørn Lescher-Nuland er seniorrådgiver på LHBT-senteret i Bufdir. Aktuell som en av redaktørene for boka Holdninger, levekår og livsløp – forskning om lesbiske, homofile og bifile. (Universitetsforlaget, 2013).

B

PostAbonnement

RETURADRESSE: FOKUS
STORGT. 11, 0155 OSLO

Magasinet
Kvinner Sammen
laster du ned som
gratis app for iPad på
www.fokuskvinner.no

Få gratis papirabonnement
ved å sende navn og adresse til
fokus@fokuskvinner.no

Dette er FOKUS

- FOKUS - Forum for Kvinner og Utviklings-spørsmål - er et kompetanse- og ressurscenter for internasjonale kvinnespørsmål med vekt på informasjonsformidling og kvinnerett utvikelingsamarbeid.
- FOKUS' overordnede mål er å bidra til å bedre kvinners sosiale, økonomiske og politiske situasjon internasjonalt.
- FOKUS prioriterer følgende temaområder: Kvinner og klima, kvinners seksuelle og reproduktive helse og rettigheter, vold mot kvinner, kvinner, fred og sikkerhet, kvinners politiske deltakelse og rettigheter og kvinners økonomiske deltakelse og rettigheter.
- FOKUS består av 67 organisasjoner. Det omfatter ulike typer kvinneorganisasjoner, diasporaorganisasjoner og kvinneutvalg i politiske partier, fagforbund, solidaritets- og bistandsorganisasjoner.
- FOKUS er nasjonalkomite for FN's kvinneorganisasjon UN Women.
- FOKUS ble formelt etablert i 1995 av 41 kvinneorganisasjoner i Norge, men opprinnelsen går tilbake til 1989 da kvinne-organisasjonene innledet et samarbeid rundt TV-aksjonen "Kvinner i den 3. verden". Med midler fra TV-aksjonen ble det opprettet et sekretariat som formidlet støtte til kvinneorganisasjoner i Norge som drev prosjektvirksomhet i samarbeid med søsterorganisasjoner i Sør.
- I 2005 fikk FOKUS igjen tildelt TV-aksjonen ("Drømme-fanger"), denne gangen med tema vold mot kvinner
- FOKUS' arbeid har basis i kvinneorganisasjoner i Norge sin kunnskap, arbeidsmetoder og mål. Dette grunnlaget brukes til å bygge partnerskap med søsterorganisasjoner internasjonalt og i land i Sør for å realisere kvinners rettigheter og bedre kvinners levekår. Dette er vårt bidrag til utvikling.
- Hennes Kongelige Høyhet Kronprinsesse Mette-Marit er beskytter for FOKUS.

